

Maj 2009

Št.

036

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertonec, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanec,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Maruša Bertonec, Matilda M. Dobro

Ilustracije:

Matilda M. Dobro, Nik Knez, Marjan Kolenc,

Damjan Majkič, Tjaša Žurga

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve --

FIHO -- Urad za mladino -- MOVIT

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vs drugi
vs enakopravni

eea grants

norway grants

Uvodnik:

JE POMLAD ŠE VEDNO POMLAD?

foto: osebni arhiv

Ptički že pojejo, ne le o recesiji: pomlad je prišla. Vsaj mraza ni, finančna kriza pa je itak redna spremljevalka ljudi z ulice. Mogoče bo služila kot nov izgovor ljudi, ki bi sicer izjavili: »Delat pejt!« Sicer pa po fatalnem letu, ki je vzelo toliko uličnih duš, prav pridejo novi obrazi na cesti. Kot vsako pomlad se radi omeščamo in gledamo v prihodnost bolj optimistično. Pozabili bomo, zakaj smo bili na volitvah, pozabili bomo, za koliko se je podražil najljubši artikel, predvsem pa bomo pozabili, kako drugačna je realnost od načrtovane. Skratka: ne bomo priča večjim pretresom, saj bodo zaloge nafte in streliva zadostovale do naslednjih volitev. In kako kaže uličnim nomadom? Odvisno s čim se preživljajo. Držita tisti stari prilagodljivost in ubogljivost vs. država. Važno je le, da sledijo meseci brez R-ja in brez mrzlih vlažnih natrpanih lukenj. Življenje se seli na plano, v naravo, na klopce! Optimizem človeku upade ob misli, komu je mar zanj. Medtem ko že pridno ločujemo odpadke, omejujemo izpust CO₂, pa glede revščine ne naredimo skoraj nič. Vse se konča takoj po dobri nameri. Važno je le, da je bila beseda slišana, posujemo se s pepelom in prespimo.

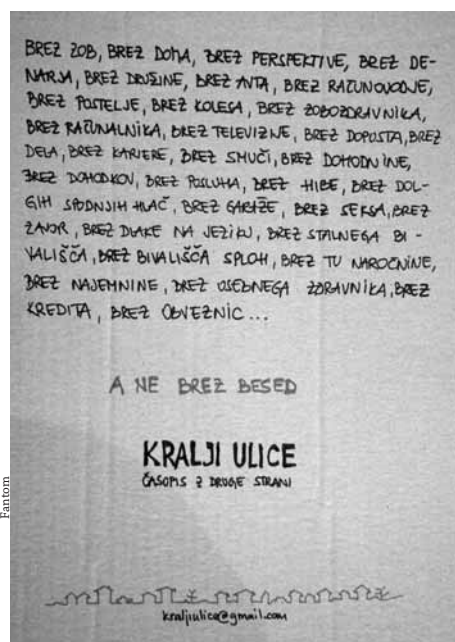
Ali nas čaka svetla prihodnost? Ne verjamem. Sicer pa je hlapec Jernej vaju še kaj hujšega in Cankar bo še naprej mami težil, ko mu bo skuhalo kavo, samo da bo pri župniku na klanecu gorela luč upanja. A ja, pa če nas bo prijelo, bomo tajkune lovili in Strojane selili. Tako gledano s perspektive slehernega brezdomca je življenje manj ... veliko besed. Ne iščimo napak, ampak glejmo, kako bi to, kar imamo, izboljšali, čeprav enotnost ni slovenska vrлина. Utrujeni od vsakdana se zatekamo v i-realnost in čakamo na sončne dni. Ta svet si delimo in to bi lahko ozavestili. Če bo sosed tenko piskal, bo to vplivalo tudi na nas, saj soustvarjamo vse, kar nas obdaja, in odcepitve še niso obrodile sadov.

Mogoče vam delujem nepovezano, neartikulirano in brez rdeče niti. Tako pač vidim stvari, ki me obdajajo. Kolikor ljudi – toliko resnic, ki bi jih morali zbližati, različnosti pa spoštovati. Jutri bo nov dan – naredimo ga pomladnega brez misli na zimo, hkrati pa ne pozabimo, da mraz obstaja. Pravo stvar izpostaviti še ni tako kaznivo, da bi nas dolgoročno preganjali. A nobena juha se ne poje tako vroča, kot je bila skušana.

Naj preidem k bistvu, ki ga pričakujete. Jutri bodite pozorni, kako lepa je narava, in poskusite jo oponašati. Pomislite, da vam bo vsako naslednjo pomlad lepo ob misli, da ste jo soustvarili. Revščine ne morete izkoreniniti, lahko pa jo zajezite in olajšate. Ljudi se spominjamo po dejanjih in tako se bomo tudi vas.

Radi se imejte in veliko se objemajte, opazujte in ne glejte stran.

Tomislav Gruden - GTS

Objavljamo oglas z naslovom Časopis z druge strani, ki je na 18. slovenskem oglaševalskem festivalu (SOF) konec marca 2009 v Portorožu prejel zlato priznanje v kategoriji tiskanih oglasov.

Avtorju Fantomu čestitamo in se zahvaljujemo za kreativni razmislek.

Kralji ulice

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 OSNOVNA OSKRBA ZAGOTOVLJENA?
- 5 NE VIDI SE VRHOV ZA NAS
- 6 OBISK ZAVETIŠČA ZA BREZDOMCE KRANJ
- 7 BITI BREZDOMEN JE BITI SAM
- 8 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 9 TATU ZGODBA
- 9 TAUBI
- 10 ŠPORTNI KRALJI
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NAJPREJ STANOVANJE!
- 17 NADoGLAS
- 18 SOL IN KOPER
- 19 SLOVO OD ANDREJA
- 19 DVD-TROJČEK
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PRAVLJICA ZA ODRASLE
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 ENIGME IZ STIGME
- 25 GOGIJEVA KOLUMNA
- 26 ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU
- 27 PISMA BRALCEV
- 27 SMS-KOMENTARNICA
- 27 PRED 100 LETI
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

JOC

foto: Matilda M. Dobro

Sem 29-letni fant, ki odvisno od vremena uživa v življenju. Leta 2004 se je moje življenje sesulo kot hišica iz kart. Tistega dne se mi je namreč obesila 18-letna sestra, nikoli ne bom pozabil tistih besed: »Pridi hitro domov, ker se je tamala obesila.« Od takrat nosim v sebi bolečino, ki se je ne da opisati z besedami. Obožujem knjige, še posebej ezoteriko ter ljubezenske romane Barbare Cartland, rad se sprehajam, zaljubljen sem v morje. Leta 2006 sva šla z dekletom po osmih letih narazen in od takrat sem še vedno sam, upam, da ne bom večno. Verjamem, da prava ljubezen premaga še tako veliko oviro. Obožujem otroke, in to že od nekdaj. Da bi delal z otroki, je moja sanjska služba. Trenutno razmišljam, da bi šel za kako leto v Afriko in tam pomagal otrokom.

Vsem vam, spoštovani bralci in bralke, želim čim več lepih trenutkov, sreče in zdravja.

Make love not war!

Joc

**OBOŽUJEM KNJIGE, ŠE POSEBEJ
EZOTERIKO TER LJUBEZENSKE ROMANE
BARBARE CARTLAND, RAD SE SPREHAJAM,
ZALJUBLJEN SEM V MORJE.**

**03
KRALJI
ULICE**

NE UKVARJAM
SE Z DRUŽINO.
WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

OSNOVNA OSKRBA ZAGOTOVLJENA?

Primeri obravnave brezdomnih v postopkih pridobivanja denarne socialne pomoči

04
KRALJI
ULICE

V Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice izvajamo različne socialno varstvene storitve. Del teh storitev sta tudi individualno svetovanje in pravna pomoč. Tako se srečujemo z različnimi birokratskimi zapleti na različnih nivojih ter z različnimi institucijami. Socialno varstveni sistem je relativno zapleteno organiziran in ga že težko razumejo tisti, ki ga izvajajo, še težje pa tisti, ki ga potrebujejo. Čeprav so se v zadnjih letih nekateri postopki poenostavili, še vedno ostaja veliko nejasnosti.

Brezdomni pa še toliko težje razumejo svoje pravice in postopke, preko katerih bi svoje pravice uveljavljali, saj doživljajo izključenost na več nivojih in tako spadajo v bolj ranljivo skupino prebivalstva. Primeri, ki jih navajam, se nanašajo le na en center za socialno delo v Ljubljani in nikakor nočem posploševati na vse socialne delavke in delavce.

Brezdomni ljudje, ki jih srečujem na terenu in v dnevnem centru, pogosto iščejo pomoč tudi pri uveljavljanju pravic, ki naj bi jih zagotavljali centri za socialno delo. Izkušnje pri obravnavi kažejo tudi na to, da se brezdomne pri obravnavi pogosto stigmatizira zaradi njihovega socialnega statusa in z njim povezanih posebnosti. Tako sem se v treh letih dela v Društvu srečal s kar nekaj absurdnimi primeri odločb centrov za socialno delo o denarni socialni pomoči. Že pred časom sem spremljal rednega obiskovalca našega dnevnega centra na center za socialno delo, da si uredi denarno socialno pomoč. Gre za osebo, ki je bolj introvertirana, zato jo je bilo sram socialni delavki povedati, da spi na cesti oziroma v bazah (zasilnih bivališčih). Povedal je, da občasno prespi v zavetišču za brezdomne. V odločbi, ki jo je socialna delavka izdala, je podala obrazložitev, da mu pripada 15 odstotkov manj socialne pomoči, saj ima s tem, ko prenočuje v zavetišču, zagotovljeno osnovno oskrbo (bivanje). Pravilnik o ugotavljanju prihrankov in premoženja ter o vrednosti zagotovljene osnovne oskrbe v postopku za dodelitev denarne socialne pomoči v devetem členu navaja: »Šteje se, da upravičenec živi z osebami oziroma mu pri preživljanju pomagajo osebe, ki niso družinski člani po predpisih o socialnem varstvu (v nadaljnjem besedilu: druga oseba), kadar

upravičenec deli gospodinjstvo z drugo osebo ali osebami ali mu druga fizična oseba na kakršen koli brezplačen način nudi bivanje oziroma prehrano.« Zavetišče za brezdomne zagotavlja le prenočevanje in ne bivanja, saj velja pravilo, da se lahko tisti, ki za prenočevanje v kontejnerjih ne plačujejo, v le-teh zadržujejo od dvajsete ure zvečer do osme ure zjutraj. Jasno torej je, da zavetišče ne more opravljati v omenjenem pravilniku opredeljene funkcije druge osebe.

SISTEM SMO LJUDJE

Zdi se mi, da nekateri socialni delavci in delavke, zaposleni v socialno varstvenih institucijah, ne razumejo prav dobro pojma, kaj pomeni biti brezdomen oziroma socialno izključen, kakor tudi ne širša javnost. Poznamo vsaj štiri tipe izključenosti:

- izključenost iz delovnega življenja – brezposelnost;
 - izključenost iz potrošniške družbe – klasična revščina;
 - izključenost iz družbe (pomanjkanje socialnih stikov) – osamljenost;
 - izključenost od mehanizmov moči in vpliva – kulturna marginalizacija.
- Brezdomstvo je preplet zgoraj navedenih izključenosti ter preplet osebnostnih in strukturnih dejavnikov. Od začetka devetdesetih je v Sloveniji velik pritisk na posameznika. Menim, da je kljub temu potrebno iskati sistemske oziroma strukturne rešitve za celovito reševanje brezdomstva. Vendar sem ob reševanju individualnih mikro težav ugotovil, da smo sistem mi ljudje, ki ga izvajamo. Načeloma lahko skoraj pozabimo na zakone in predpise, ki so napisani – in vse skupaj je odvisno od tega, kdo je predstavnik sistema oziroma kdo je na drugi strani: kdo sistem izvaja. Zgodilo se je, da so si ljudje pozabili podaljšati socialno podporo in me prosili za pomoč. Ko sem se začel dogovarjati, je bilo odvisno, s kom sem govoril. En odgovor je bil, da se ne da ničesar narediti in da je potrebno počakati na naslednji mesec, drugi pa, da se lahko napiše, da oseba ni bila sposobna oddati pravočasno vloge, in je tako pomoč dobila takoj – brez izpada enega ali več mesecev.

... IN BIROKRATSKI MLINI MELJEJO ...

Naj opišem še dva podobno nesmiselna primera odločb o denarni socialni pomoči, s katerima sem se srečal v zadnjem času. Prvi primer je takšen, da so osebi dali 15 odstotkov manj denarne pomoči, ker biva v najeti sobi brez pogodbe in tako ne izkazuje stroškov bivanja. Z bivanjem v najeti sobi naj bi imel preskrbljeno »osnovno oskrbo bivanja«, čeprav v pravilniku piše, da velja to za osebe, ki bivajo brezplačno. Kljub temu, da je povedal socialni delavki, da plačuje za sobo 190 evrov v zimskem in 160 evrov v poletnem času, je dobil odobrenih le 187 evrov mesečno. Torej si s to denarno pomočjo v zimskem času ne more kriti mesečne najemnine za sobo. Hkrati ima prijavljeno stalno bivališče na naslovu centra za socialno delo in je poleg tega vključen tudi v metadonski program. Naslednji primer je še bolj nelogičen. V obrazložitvi odločbe je socialna delavka napisala: »Oseba ima prijavljeno bivališče

oziroma dejansko biva na cesti. S tem ima zagotovljenih 15 odstotkov osnovne oskrbe (bivanje).«

Ta oseba ima stalno prebivališče na centru za socialno delo in je vključena v metadonski program. Dejansko pa res biva na cesti oziroma v bazi (stara zapuščena hiša), v »bivališču«, ki je vlažno, brez elektrike, vode, stranišča, ogrevanja in še česa. Tako je tudi ta oseba dobila le 188 evrov in ne 221 evrov, kakor največ je mogoče, mesečne denarne pomoči. Iz teh odločb centra za socialno delo lahko sklepam eno stvar, in sicer, da socialna delavka sploh ni opravila pogovora oziroma je zlorabila diskrecijsko pravico, ki jo ima v postopku pri izdajanju odločb. Domnevam, da so za nekatere socialne delavke in delavce zapletene življenjske situacije brezdomnih oziroma večkratno socialno izključenih enostavno preveč kompleksne in težavne, da bi se jim ljubilo poglobljati in iskati rešitve zanje v okviru sistema, v katerem delujejo. Včasih imam celo občutek, da jim je v

osebnem interesu, da nekomu dodelijo nižjo socialno podporo, čeprav imajo na voljo dovolj informacij in instrumentov, s katerimi lahko situacijo nekomu vsaj malo izboljšajo, ne pa da mu jo še dodatno otežijo.

Osebe v vseh opisanih primerih so se na te odločbe pritožile in dobile odgovor, da je center za socialno delo pritožbo posredoval v odločanje Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve. No, tako približno deluje naš socialni sistem – veliko obračanja papirjev in čim manj dela z ljudmi.

Življenjske situacije ljudi, ki so brezdomni, in s tem povezane posebnosti, jim pogosto otežuje sledenje postopkom, zahtevam in rokom. Ravno zato je pri obravnavanju teh zapletenih situacij toliko bolj potrebna rahločutnost oziroma takšna »strokovna« obravnava, ki človeku ne jemlje dostojanstva in ga odriva še bolj na rob.

Bojan Kuljanac

Morda moraš pristati
na samemu dnu,
da dojameš,
kako nevarno je
nizko leteti.

Morda je tebi usojeno,
da ostrgajo te z vseh
seznamov
in te več ni.

Iz nič si vzšel
in v nič povrnili,
na ničli sediš,
res da neboljeno,
a bolj gotove resnice ni,
ko usojeno ti je graditi
ali miniti.

Tu začneta se vedenje
in vera prava,
tu začnejo se sanje,
ki ti pripadajo.

Do ničle si morda njih
življenje živel,
a svojega ne videl.

Do ničle si prišel,
da bi uvidel,
kdo sploh si.

Obupan nad seboj ždiš
in veš,
da v divjini
že davnega dne
pokončan bi ostal.

A človeštvo-drhal
še eno možnost
ti je dalo,
da na ničli sediš
in bluziš.

Anastasia Om

NE VIDI SE VRHOV ZA NAS

Bil je čas brez mej. Tisočere dežne kapljice so se razbežale na več strani neba. Jokal je. Pod oknom je neka ženska pela arije. Svet je izgubljal barve. Zanj vrha ni in ni bilo. Bil je vpjet med neke terapije. V neke pogovore, ki jim ni videl konca. Vedel je, da je zgrešil. V nekem trenutku so se njegove iluzije razsule. Iz oči mu je vel strah.

Bil je to strah pred strahom. Pred jutrom ni se veselil več jutranjega svita. Zamrlo je. To, da si želi več.

Potoval je po svoji domišljiji, ki je bila njegova edina tolažilna sopotnica.

Tistega usodnega dne je zapeljal v rdečo luč. Zavore so zaškripale, a bilo je prepozno. Čas ni otekal več. Tistega dne so ga hospitalizirali. Pogovorov in terapij ni bilo več, nič več.

Ne, izmikal se je vrh, ni mogel naprej, se je zataknilo, ni šlo več naprej. Neko jutro so sirene rešilca utihnile. Molke je vel nad dolino sanj. Sanje se razblinjajo z jutrom. Njegove sanje pa so večne. A vrha ni in ni bilo. Pogovori, kam? Je svet postal pekel ... Kam, ko utihnejo tisti zvoki, tisti čar noči izgine, ga ni več, nič več.

Veš, tale Petra, bila je tako prijazna, a njemu se je upiralo, cel upor je zahteval v sebi. Oddaljeval se je vrh. Grožče more so se vračale, je razpadal ... na prafaktorje. Včasih je vedel, kam gre, zdaj ne več.

In buljil je v bele halje, ki so se pojavljale pred njim, se smehljale. Spoznanja. Do nobenega zaključka ni več prišel. Neki ljudje okoli njega. Nek smeh, ki se je oddaljeval, prekleti dolgi beli hodniki, sanje so odšle skupaj s koraki ... Topotanje korakov, drgetanje in jok, čas, ki se ne vrača več.

Nataša Dembsky

OBISK ZAVETIŠČA ZA BREZDOMCE KRANJ

06
KRALJI
ULICE

30. marca smo se na obisk v Zavetišče za brezdomce Kranj odpravili Bojan, Tanja, Aleš in jaz. Ker sem rojen Kranjčan, sem bil navigator, saj bi morali v primeru moje odsotnosti malo več časa iskati zavetišče. Vozili smo se mimo moje prve baze, namesto katere se sedaj šopiri nizkocenovna trgovina, in bloka, kjer sem preživel 22 let svojega življenja.

Ko smo končno prispeli, smo najprej spili čaj z vodstvom, kjer so nam predstavili delovanje zavetišča. V njem je prostor našlo 24 predvsem kranjskih brezdomcev, čeprav jih sprejemajo z vse Gorenjske, prednost pa imajo Kranjčani. Zavetišče je svoja vrata odprlo v začetku letošnjega leta in je nastanjeno v obnovljeni stavbi, kjer ne plačujejo najemnine, krijejo samo stroške. Obnova je bila bolj ali manj površno opravljena, saj so jim kljuko ostajale v rokah, WC-školjka je dobesečno zgnila v treh tednih ...

Uporabniki so lahko notri 24 ur na dan – ob upoštevanju pravil seveda. Zvečer morajo biti najkasneje do 22. ure v zavetišču, če pridejo kasneje, jim vrata odpre varnostnik, ki je čez noč v zavetišču. V isti stavbi je razdelilnica hrane, kjer dnevno pripravijo okoli 50 obrokov. V zgornjem nadstropju je tudi stanovanjska skupnost za ljudi, ki so bili v komuni – za lažje uvajanje v običajno življenje. Prostora je za šest ljudi, vendar je v njem trenutno eden. Zraven zavetišča je tudi društvo Labirint, neke vrste kranjska Stigma, vendar v veliko manjšem obsegu, kot je v Ljubljani. Sledilo je srečanje z uporabniki zavetišča, ki smo jim predstavili naše društvo, prodajo časopisa Kralji ulice ter jih poskušali prepričati, da tudi sami začnejo prodajati v Kranju oziroma na Gorenjskem. Upam, da smo prepričali vsaj enega ali dva ... Polni dobrih vtisov smo se nato vrnili nazaj v Ljubljano.

Marko Nakrič

foto: Tanja Sin

foto: Tanja Sin

NE BREZ MENE

KO SE VSEM TAKO MUDI,
SI MISLIM: NE BREZ MENE.
KO JIH VEČ NE DOHITIM,
SI MISLIM: POČAKAJTE ŠE MENE!

IN KO SAMA SEM NA TLEH
IN SI RIŠEM ČRTE PO UMAZANIH
DLANEH, TI MI PRAVIŠ: NE BREZ MENE.

PESEM

foto: Tanja Sin

BITI BREZDOMEN JE BITI SAM

Prodajalec cestnega časopisa z ruskih ulic

Mednarodna zveza cestnih časopisov (INSP) združuje okrog sto cestnih časopisov z vsega sveta. Na vsakoletnih konferencah spoznavamo predstavnike različnih časopisov. Povezali smo se z ruskim časopisom »Put domoi« (Pot domov), ki ga po ulicah St. Petersburga prodaja tudi 59-letni brezdomni Michail Denisov, ki nam je poslal svojo zgodbo.

Za časopis Put domoi, ki se je takrat imenoval Na dnu, sem začel delati leta 1999 v zelo svetlem obdobju svojega življenja. Kakorkoli, od avtomobilske nesreče, ki mi je pustila trajne posledice, je prodajanje časopisa edina služba, ki jo lahko obdržim.

Ko na cesti prodajam Put domoi, me ljudje velikokrat vprašajo: »Kako je biti brezdomen?« Obstaja ogromno ljudi, ki ne dojemajo, da je brezdomstvo problem ali da obstajajo ljudje, kot sem jaz. Po drugi strani pa obstaja tudi veliko ljudi z ozkimi stereotipnimi predstavami, ki verjamejo, da biti brezdomen pomeni: biti »umazan in pijan«. Ko te potem vidijo lepo urejenega, treznega, da prodajaš časopis z lastno poezijo, so presenečeni. Nekateri ljudje poskušajo sočustvovati s tabo in razumeti tvojo situacijo. Nekateri so šli tudi sami čez to – to so ljudje, s katerimi se je še najlažje razumeti.

Moja izkušnja mi govori, da biti brezdomen pomeni biti sam. Nemogoče je prepričati ljudi, da te poslušajo, posebno v St. Petersburgu, kjer ljudje niso odprti; so dobri, vendar niso odprti. Potrebno je, da ljudje razumejo, zakaj bi morali pomagati ljudem, kot sem jaz. Ne bodo pomagali, razen če bodo razumeli. Za mene je zelo pomembno biti slišan in povedati ljudem, da sem brezdomen v mestu, ki ga imam rad.

Objavljanje mojih pesmi v našem časopisu je zame eden izmed največjih uspehov. Ko prodajam, povem vsakemu: »Moje verze lahko najdeš na tej in tej strani.« Ljudje jih vidijo in kupijo; nekateri me celo prosijo za avtogram. Menim, da je ljudem zanimivo v živo videti osebo, katere poezija je objavljena v časopisu – še posebej, če časopis redno kupujejo. Rad razmišljam, da zato prodam tako veliko izvodov.

Moj najljubši kraj, moj najljubši kraj v mestu, če sem natančen, je obala. Zelo imam rad St. Petersburg. Ne bi ga zamenjal za nobeno drugo mesto, vendar ko hitimo po ulicah, ne vidimo eden drugega. Na obali se imaš možnost ustaviti za nekaj časa, gledati vodo in misliti na svoje drage.

Upam, da se bomo na koncu vsi obrnili drug k drugemu, da si bomo končno prisluhnili. In upam, da tisti, ki sprašujejo: »Kdo so ti brezdomni? Ali ljudje res živijo tako?« ne bodo nikoli izkusili podobnih problemov. Imam tudi majhno hčerko, ki živi z mojo nekdanjo ženo. Res si želim, da ji nikoli ne bo treba spoznati, kaj pomeni biti brezdomen, kaj pomeni biti sam. Upam, da me bo razumela, ko odraste, in da se bo do vseh ljudi obnašala prijazno in spoštljivo.

Michail Denisov

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Bojan Sklepič

08
KRALJI
ULICE

OD POSLANSTVA DO PROSTRANSTVA

SVOBODA USTVARJANJA,
SVOBODA DOGAJANJA,
TO MI DAJ, NAJ ZAKURIM SI
KAMIN V DUŠI,
NAJ POGREJEM SI MOŽGANE,
DA SRH LEDENI,
ZAGRENJEN NEMIR NOTRANJI NAJ IZGINE.

ŠELESTEČI IGRI NARAVE PLESA
MOČNA ENERGIJA OBSKURNO JE SPOČETA.
KARAVANI SE PRIKLJUČIM,
MEDITIRAM, MANTRAM, MEČEM,
VEN SMETI, V USTIH ČUDEN 'MAM OKUS,
MISLIM NA VČERAJ,
KO SE SKREGAL SEM S SEBOJ,
DA JUTRI RAZUMEL BOM NOV NAPOJ.

V MOZAIK TIHOŽITJA SVETA TEGA
PRISPEVAJ SPOŠTOVANJE BITJEM IN
PROSTORU,
V RAZUM SE POENOTI,
V PROSTRANSTVU SKUPNE KREATIVE IN
VIZIJE.

SESTRI

Prišel sem domov
v svoj domači pristan,
čakala si me z nasmehom
in dve rdeči kitki sta ti plapolali v vetru
in ti opletali okrog pasu
in iz kuhinje je dišalo po praženih jetrcih
na čebuli in svaljkih, ki sem jim kot majhen dejal
kar lulčki.

Dosti sem tujine prehodil, prestopal in preplaval,
in platonsko objeta sva šla skozi nasad borovnic
in vonj domače dobrote se je mešal
z vonjem po praženih jetrcih iz štibla
z vonjem spomladanskih trav.

Objeta oba kot dve spužvi,
in tvoj smeh je bil kot glas iz nebes,
najbolj pa so dišala pražena jetrca na čebuli.

Josip Kalašnikov

foto: Manika M. Dobro

TATU ZGODBA — GIVE PEACE A CHANCE

Naslov že sam po sebi pove vse – dajmo priložnost miru.

Mogoče sem sanjač, ampak moja želja je, da bi na svetu zavladal mir. Da bi vsi ljudje živeli srečno in da bi vsak imel toliko, da bi lahko preživel. Vendar ga ni junaka, ki bi upal stopati po stopinjah Johna Lennona in se boriti za te osnovne človekove pravice. Pač, začutil sem, da moram tako izraziti svoje mišljenje ... in tako je zdaj moja roka obeležena z znakom »peace«, znakom miru.

Just imagine all the people living life in peace...

Medved

foto: Matilda M. Dobro

NEDELJSKO JUTRO

KO V JUTRANJI ZARJI UZRL BI NJENE OČI,
KO DAN BI PRINESEL TEBE,
KO SEN BI BIL IZPOLNJEN,
KO IHTA LJUBEZNI, TELESA IN POLTI
BI IZPOLNJENA BILA.
UMRL BI ZATE, LJUBEZEN,
VES NEUČAKAN POGREŠAM TVOJE OČI,
OGLEDALO MOJE DUŠE.

BOSCO

09
KRALJI
ULICE

TAUBI, 3. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Kaj je dobrega v drogah oziroma v čem je smisel drogiranja?

V drogah vsekakor ni nič takega, kar bi bilo dobro za človeka. Droga je namreč najdražji beg pred realnostjo. Je snov, ki pomaga, da človek pozabi na vse svoje probleme in na vso svojo odgovornost, ki jo do življenja ima.

Je možno danes živeti brez odgovornosti? Živeti kot ptica, da letiš in nič posebnega ne počneš in se vseeno imaš krasno?

Na žalost je danes ves ta naš planet prepreden z nešteto zahtevami in pogoji, potrebno je ogromno moči in zavesti, da se prepleza vse te ovire in da se sproti rešuje osebne probleme, ki jih je več, kot ima pes bolh. Seveda bi večina rada izklopila in si spočila. Toda za to počivanje imamo načine, ki nas ohranijo »normalne«. Poudariti moram, da se droga – ne le da ubije probleme v glavi (jih res?) – polasti celotnega človeka in vsak dan stopnjuje svoje zahteve. Najprej pogoltne tistega, ki jo uživa, potem pa še vse okoli njega. Vedeti je treba, da je za drogo potrebno kar nekaj denarja, ki pa ga odvisnik sam s svojim delom ne more zaslužiti. Še več, ko postane fizično odvisen, se njegove sposobnosti za učenje in delo zmanjšajo na minimum.

Takrat preprosto ni več sposoben realno razmišljati in delati. Prisiljen je priti do denarja za svoj šut na drug način. Tu se rodi kriminal. Fizična kriza, ko organizem kriči po potešitvi bolečine, vrže odvisnika v stanje, da bi bil sposoben prodati lastno mamo za gram heroina. Narkomana fizična kriza (krči in bolečine) spravi v obup in mu je žal, da je s tem sploh začel. Rad bi nehal, prekinil, toda večina nima več moči za ta odločilni korak. Bolečine abstinenčne krize so prehude.

Da droga ni prava in pametna odločitev za beg pred lastnim življenjem, se narkoman zaveda šele potem, ko postane odvisen in ni več sposoben živeti brez droge.

Takrat se začne boj, ko bi se rad rešil tega bremena. Toda ne more, ker sam nima te moči. Življenje zanj (kolikor se ga še zaveda) izgubi svoj smisel. Takrat začne vegetirati. Življenje se vrti samo še okoli iskanja sredstev za potreben šut. Don Pierino imenuje to – življenje zombija. Življenje postane drama, ko marsikdo vidi rešitev le še v smrti. Prepričan sem, da marsikdo, ko se znajde na tej točki, naredi konec – »overdose«. Svetovno znan kolesar Pantani?!

Tomaž Golob

NOGOMET JE MOST, KI ZDRUŽUJE!

Športni kralji na gostovanju v Reki

010
KRALJI
ULICE

Da je nogomet most, ki združuje, smo zapisali v julijski številki lanskega leta. Brezdomci iz Slovenije (Kralji ulice) in brezdomci s Hrvaške (Ulične svijetiljke) smo v petek, 27. 3. 2009, to tudi dokazali. Kajti hrvaška reprezentanca brezdomcev v nogometu nas je povabila na prijateljsko tekmo. Žal smo Kralji ulice iz Ljubljane edini zastopali slovensko reprezentanco, čeprav imamo kar nekaj brezdomcev po Sloveniji, ki bi želeli igrati nogomet z nami. Kljub temu, da Slovenija ni tako velika, je zelo težko organizirati, da bi se vsaj enkrat na mesec dobili z brezdomci iz vse Slovenije, ki si želijo igrati nogomet. Zares škoda! Brezdomci iz Ljubljane imamo s pomočjo Športnega društva Poljane kar dobre pogoje za igro nogometa na zunanjih igriščih Srednje trgovske šole. Res pa je, da smo ljubljanski brezdomci, ki nas je deset, nekako v prednosti, saj je verjetno zelo težko v manjših krajih dobiti toliko igralcev na kup. Ko smo spraševali o zanimanju za nogomet po raznih centrih za brezdomce, je bil interes s strani komaj dveh ali treh, in še to, če bi bili treningi v mestih, kjer živijo. Prav tem pa želimo, da se jim omogoči vsaj enkrat na mesec, da bi se dobili, igrali nogomet in se družili. Pa naj bodo iz Ljubljane, Maribora, Kopra ali katerega drugega kraja v Sloveniji. Mislim, da prevoz in en obrok ne bi smela biti tak strošek. Vem, boste rekli, sami so si krivi, da so brezdomci. Jaz pa mislim, da si zaslužijo še eno priložnost – in zakaj ne bi bil za začetek to šport.

PRIJATELJSKA TEKMA SLOVENIJA – HRVAŠKA

Pa se vrnimo na prijateljsko tekmo brezdomcev Hrvaške in Slovenije. Na Reki so nas prav lepo sprejeli in pogostili. Imeli

so drugo obletnico delovanja zavetišča za brezdomne ter so organizirali turnir »brez predsodkov«. Priredili so kar nekaj tekem socialno ogroženih in tistih, ki jim pomagajo. Prišel je reški župan in še nekaj ljudi, ki poskušajo pomagati brezdomcem in socialno ogroženim. Najbolj pomembna tekma pa je bila seveda med brezdomci Hrvaške in Slovenije. Tribune v dvorani so se kar dobro napolnile, tudi kamer in novinarjev ni manjkalo. Seveda so hrvaški brezdomci imeli veliko podporo s tribun, toda peščica slovenskih navijačev jim ni ostala dolžna – soglasno so vzpodbujali slovenske brezdomce.

SOLZE SO TEKLE

Zares je bilo vse na nivoju pravih reprezentančnih tekem. Kot bi igrali finale svetovnega prvenstva. Ko bi videli »moje« fante, ko so na Hrvaškem slišali slovensko himno njim v čast, kako so se jim oči zarosile ... Kajti čutili so, da nekomu pripadajo in da so pomembni. Zares so dali vse od sebe, kar govori tudi rezultat 2 : 4 za Slovenijo.

To pa še enkrat pove, da si brezdomci zaslužijo malo več posluha. Kajti ti fantje, ki igrajo nogomet, so si s prodajo časopisa Kralji ulice sami prišparali tistih nekaj evrčkov, ki so jih potrebovali za pot. Pomagalo nam je tudi vodstvo Društva Kralji ulice, ki nam je priskrbelo prevoz, sendviče, vodo in ki nas že tako podpira pri športnih udejstvovanjih. Zato se jim »športni kralji« prav zares lepo zahvaljujemo in upamo, da bomo še tako sodelovali. Športni kralji si tudi želimo, da bi hrvaškim brezdomcem dali možnost povratne tekme in upam, da nam bo uspelo. Zato naprošamo ministra za šport, Nogometno zvezo Slovenije, župana Ljubljane – gospoda Jankoviča in vse dobre ljudi, da nam pomagajo in omogočijo, da priredimo povratno tekmo med brezdomci Hrvaške in Slovenije. Vsi, ki bi nam radi pomagali, nas lahko dobite na naslovu: Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana, ali telefonu: 059 022 503 ali preko e-naslava: kraljiulice.sportna.sekcija@gmail.com.

Še enkrat se nogometaši prav lepo zahvaljujemo tudi svojim navijačem, ki so nas bučno vzpodbujali na Hrvaškem. To pa so: Aleš, Andro, Rada, Gordana, Janez in Staš. »Mojim« fantom pa kapo dol, saj so se izkazali v dobri luči in z vsem srcem branili slovenski grb.

Selektor Darko Majtan

NA SPLOŠNO IN O REKI

No, pa se zopet oglašam. Preteklo je že kar nekaj Ljubljance ... No, roko na srce, tudi piva, odkar sem se nazadnje oglasil. In kaj je novega: ja, igrali smo mali nogomet, in to v najmočnejši ligi, ki jo je sponzoriralo (prijavnina) Športno društvo Poljane z gospodom Sašom na čelu. Liga se je odvijala v »balonu« Športnega društva Triglav za stadionom za Bežigradom. Bilo je veliko močnih ekip in naša sestavljena ekipa, ki so jo sestavljali: Cris, Bojan, Dare, Davor (Kralji ulice), Bizi, Dušan (Rižota), moja malenkost Aleš, Vili, Armin (Ribe), Andro, Zmago (Fušarji) ter zunanji igralci Renato, Mitja in drugi. V rednem delu lige smo zasedli zadnje mesto, toda potem smo se zbrali in prišli celo do četrtfinala, ko pa smo izgubili. Toda ostala sta nam lepa izkušnja in druženje, ki sta moto športa. Bili pa smo tudi na Hrvaškem v Reki, kjer smo bili moralna podpora – navijači prijateljem Kraljem ulice, ki so igrali proti selekciji brezdomcev Hrvaške. Štartali smo iz Ljubljane in se odpravili preko Pivke proti Reki. Tam nas je pričakal predstavnik brezdomcev in nas pospremil do cerkve, kjer imajo brezdomci Reke svoje lepo urejeno zavetišče. Postregli so nas s kavo, sokovi, keksi ... in nam razkazali notranjost prostorov. Potem smo odšli do dvorane, kjer se je odvijal turnir. Bilo je kar nekaj ekip hrvaških brezdomcev, in turnir, ki je bil pod pokroviteljstvom župana Reke, se je naposled začel. Slovenska ekipa Kralji ulice je igrala zadnjo tekmo kot vrhunec turnirja. Pred tekmo so zaigrali obe državni himni in med našo Zdravljico so se naši igralci Bojan, Dare, Davor, Goran, Roman, Bizi in golman Aleš objeli in pritekla je tudi solza ali dve. Naši so začeli odločno in kmalu je bil rezultat v našo korist. Tako smo po prvi polovici vodili z 0 : 3. S tribun smo jih močno podpirali navijači Andro, Rada, fotoreporter Staš, Goca, Aleš

foto: Staš Praznik

in vodja poti »kralj« Janez, ki pa se je že nekaj dogovarjal, da odidemo naslednjič igrat v Split. V drugem polčasu so Hrvati zaigrali za odtenek bolje in zmanjšali rezultat na 2 : 3, kmalu zatem pa so Kralji zabili še en gol, kar pa je bil tudi končni rezultat – 2 : 4, ki dokazuje, da Kralji niso samo na ulici, ampak tudi na športnih igriščih. Hrvati so imeli ogromno podporo navijačev, toda mi se nismo dali in smo skupino osnovnošolcev celo prepričali, da so navijali za naše igralce: »Kdor ne skače, ni Sloven'c«.

Po tekmi so nas gostitelji pogostili še s sendviči in sokovi, pa hajd domov v rodno Slovenijo. Ustavili smo se še na Lomu, da smo si sprali presušena grla, pokomentirali tekmo in se veselili zmage ter načrtovali novo prijetno druženje. Hvala, Kralji, res ste carji.

Encijan

011
KRALJI
ULICE

foto: Staš Praznik

NEK AJ

cestnih

IN VINO VERITAS

Od nekdanj so ga cenili kot svetinjo. Če zdaj odprete katerikoli časopis, berete o njegovih vonjavah in okusih: po orehih, lesu, slivah in kaj vem še čem. Odločil sem se, da še sam to poskusim, zato sem v diskontni trgovini kupil plastenko (dva litra) in sedel v park. Rezultati:

Prvi požirek – kislo.

Peti požirek – nekaj sem začutil, pa ne vem, ali so bili jurčki ali lisičke.

Petnajsti požirek – ojla, čutim hrast in brezo in lipo.

Prvi liter – ne vem, ali so bele miši ali beli hrčki.

1,5 litra – klopca se maje; sem pijan ja, ali se je okusom vina zmešalo?

1,8 litra – JA! Končno čutim tartufe, lesne črve in gembere!

2 litra – sem koma, zaspim na klopci! Kje so ti čarodejni okusi?!

Taubi

POTEP SREČE

Hodim po ulici, iščem svoje koščke obraza in jih previdno pobiram, sestavljam jih kot puzzle skozi svoje nemirno ravnovesje balasta in vsega, kar je nekoč imelo smiselne vzorce moje obupane duše. Na cesti luč, za njo luža, v njej pa plast za plastjo mojega obraza, ničvrednega, prepojen z obilo notranjih konfliktov in prigod, oropan vsega dostojanstva in upa, ki sem ga še gojil znotraj sebe v viharjih večnosti, pa sem ga sestavil skupaj. Končno, enkrat za zmeraj.

Zigažaga

NE POZABI! TUDI TEBI SE LAHKO ZGODI ...

Kaj? Življenje je polno presenečenj in nikoli se ne ve, kdaj se ti bo obrnilo na glavo, pa lahko postaneš tudi brezdomec. Prav vsakemu se to lahko zgodi. Brez izjeme. Tisti skromni kotiček dnevnega centra Kraljev ulice, ki ga imamo brezdomci, je lepega sončnega jutra lahko ponudil svojim bolj ali manj rednim obiskovalcem zelo žalostno podobo. Tisti zgodnejši so še lahko videli zaposlene v društvu, kako se trudijo popraviti razdejanje nočnih vandalov. V debelem dvojnem izložbenem oknu sta zevala gromozanska luknja in kos kamnite fasade v prostoru, ki jo je naredil skozi steklo.

Preprosto divjanje opitih nočnih vandalov s pridihom: dejmo klošarje? Kaj podobnega ali morda še kaj več? Odgovora najbrž ne bomo nikoli imeli. Morda pa je bilo »samo« frajersko razkazovanje moči in prepotentnosti, podkrepljeno z alkoholom ali kako drugo substanco. Žalostna podoba, ki jo je ponujal ta in še kakšen dan prostor, kjer brezdomci dobijo vsaj kak nasvet in dobro besedo, ki je še kako redka v današnjem svetu, je bila pretresljiva. Pa kaj, vandalizem (zažiganje smetnjakov, poškodovanje stvari ipd.) je itak vsakdanji pojav. Žal vse preveč vsakdanji!

Kolikor se družim z brezdomci (tudi sam sem bil na cesti), vedno bolj opažam, da so (smo) to pretežno obzirni in celo spoštovanja vredni ljudje. Morda smo res nekoliko drugačni. Vsak s svojo življenjsko zgodbo in okoliščinami, ki so nas privedle na rob. In s tega roba je hudo težko vstati. Toda nekaterim to uspe. Kralji ulice pa so nam pri tem v veliko pomoč in oporo, saj opravljajo dobro delo. Ne boste verjeli! Nismo samo pijanci, razgrajči in berači ali nek nebodigatreba. Mnogi sploh ne pijejo. Ne terjamo, da nas imate radi, vsaj pustite nas pri miru, če ne morete drugega.

Prijatelj, ki si nas obdaril s tistim kosom kamna, pomisli, kako bi ti bilo všeč, če bi se to zgodilo tebi? Nekdo mora škodo, ki res ni majhna, tudi plačati. Upam, da se morda že jutri ne srečamo s tabo v tem istem prostoru, ko boš rabil pomoč. Tega ti ne bi želel. Pa srečno!

Lojze Smole

Vem, kaj smem ter česa ne smem.
Vem, do kam smem.
Vidim, do koder mi seže pogled.
Vem, kdo sem jaz in kdo si ti!
Vem, da je življenje lahko zamotano.
Vem, zakaj lahko živim.
Vem, da je upanje zame!
Jaz sem jaz.
In tega zanikat ne more nihče!

Anči

MENI ZA DATUM 21., KI SE GA IZPLAČA IZKORISTITI

Predlog: en kilogram okusne suhe goveje salame in majoneza v tubi. Za priboljšek pa lahko dodaš še kakšen kozarec vložene paprike ali kumaric. Če si slab alkohol konzumiral ves teden, si privošči še glavico česna za čiščenje črevesja. Za to boš dnevno odštel cca 15 evrov in to počel 14 dni. Prišlo bo do nekaj več kilogramov in fizične moči pa seveda do boljšega počutja. Moram priznati, da sem sam po takem štirinajstdnevem prakticiranju dobil »šlauf«. Nisem se obremenjeval z njim.

KTM - Mare Ceglar

NEKDO TRKA

(Iz zbirke Neko napalmsko jutro, ko kri zalije sanje)

Varljiv občutek, da lahko ujameš trenutek sončne strani časa v razprte dlani, izpuhti z zamahom jutra, samo majhen premik je potreben, življenje v glavi, krušeče podobe izgubljenih sanj, samoprevare in tek v prazno, zaman upaš, da bo po vseh sredobežnih ponovitvah teža na prsih manjša, da večeri ostrih robov ne bodo kot sekira razklali raze mör, ki se vračajo kot prekletstvo, zaman ves nori pogum in hrepenenje, ležiš na stehi stare hiše, ki plava po morju, rdeče čipke valov so udarci v trebuh, levitve so zadaj, vprašanj kot zvezd na nebu, skeleča bolečina tihe vdaje in odsevi obrazov malih smrti, ki ugašajo v beli samotni noči.

Franjo Francič

MOŽ Z IDEJO

Sedim na kavi in se nastavljam soncu. V tem trenutku pride mimo en tip in mi ponudi vrtnico, rumeno, sončno, svežo ... S seboj ima še cel šopek.

Sledi vprašanje: »Può darmi un'offerta per mangiare?«

Dam mu en evro. Pričakoval je več, pa se mi vseeno zahvali in odide dalje ponujat cvetje, zbirat za hrano. Vrtnico vtaknem v kozarec vode in razmišljam: Dobra ideja, odlična pravzaprav. Pri nas tega nismo vajeni – ali mora prav tujec (Italijan) priti k nam, da nam pokaže bolj kreativen način zbiranja sredstev (po domače žicanja)? Le kje je dobil šopek? Najbrž na trgu. Upam, da ga ni ukradel. Sicer pa to ni moja stvar. Moja je radost doživetega. Veliko uspeha, mož z idejo!

Primož

MOJ OČE – NASILNEŽ

Mami in »ati« sta skupaj prigarala za garsonjero. Potem pa je šla mamina firma v stečaj. Tedaj je pa postalo neznosno. Oče je bil že prej vedno pijan in nasilen, po izgubi mateline službe pa je postalo nevzdržno. Stalno naju je pretepal. Za kozarec vode sem morala dobesečno na kolenih prositi. Klečati sem morala deset minut, potem me je pa še oklofotal. Ko je pijan prišel domov, sem mu morala v lavorju prati noge in še dosti drugih mučenj si je izmislil. Stuširala sem se lahko enkrat na štirinajst dni; še dobro, da imam dobro prijateljico, pri kateri sem se lahko pogosteje uredila ... Vso kozmetiko mi je zmetal v smeti. Zato sem zbežala od »doma« k fantu. Njegova starša me razumeta in sta zelo ljubeča. Mami pa tudi ni zdržala pritiska oziroma nasilja in je sedaj na ulici, je t.i. klošarka. Zelo se mi smili. Ko jo takole vidim, kakó po ulicah prosi vbojajme, se mi trga srce ... grem v kak skriti kotiček in se zjokam. Zato ljudje, ne obsojajte klošarjev – vsak ima svojo življenjsko zgodbo in ponavadi so ravno klošarji (brezdomci) ljudje z največjim srcem.

Jožica

JUBILEJNO LETO SVETEGA FRANČIŠKA ASIŠKEGA

Od leta 1209 do 2009 je točno osemstoto jubilejno leto svetega Frančiška Asiškega. Pred spreobrnjenjem je bil trubadur, njegov oče pa je bil bogat trgovec. Odpovedal se je imetju in slavi ter skupaj s svojimi somišljeniki osnoval frančiškanski red. Njegovi bratje so se razkropili po vsej Italiji in svetu. S sveto Klaro je leta 1221 ustanovil še red klaris. Sveta Klara je znala dobro »štrikati«. Zato otroci v šali rečejo, da sveta Klara podnevi šiva, ponoči para. Imel je prefinjen odnos do božje besede, zelo jo je častil in vrednotil ter jo priporočal bratom: »Pusti, daj ubogim in pojdi za menoj. V začetku je bila beseda in beseda je meso postala. Po tej besedi se nam razodeva Bog. Sam najviši mi je razodel besedo.« Ko je slišal besedo, je začel tako živeti. Srčno si je želel in je to storil ter se spreobrnil. Veliko se je postil in živel ubogo, kot da bi bil brezdomec (torej je »naš«). Ravno zaradi tega sem si zaželela kaj o njem napisati.

Smiljana

ANEKDOTE IZ PRODAJE

RESNIČNA 26

V Plavi laguni je veliko invalidnih oseb. Vse me pozdravijo, tudi kupijo kakšnega Kralja od mene, mi izročijo kak kovanček, ki je posebej namenjen mojemu kužku Avisu. Omeniti pa moram gospo, ki s težkimi koraki pride do mene, kajti uporablja palico. Vedno kupi po dva časopisa in mi za vsakega izroči po dva evra. Poboža kužka in odide v bližnjo trgovino. Ko se vrne, stopi do mene in tudi Avis dobi nagrado – ponavadi konzervo. Posebno se ji zahvaljujem za prijazne besede.

Roman

KUPCI KRALJEV? KDO SO?

Sam Kralje prodajam od 9. julija 2007, ko sem prvič prestopil prag društva. Spodbudo za to sta mi dali Luna in Maja, ki sta v okviru iskanja novih prodajalcev pristopili do mene, ko sem žical pred trgovino v bližini parlamenta. Bili sta prijetno presenečeni, ko sta me zagledali v društvu. Sprva sem s časopisom hodil okoli, dokler se nisem ustall v podhodu železniške postaje, kjer je pred mano prodajal Nizozemec Peter Jan, ki se je vrnil nazaj domov. Le od začetka sem med desetimi najboljšimi prodajalci. Pri prodaji sem doživel marsikaj: od fizičnega napada do 70 evrov za revijo. Ker prodajam nevsiljivo in se trudim prodajati po pravilih prodaje, imam redne stranke, ki vsak mesec od mene kupijo po več izvodov, če ne, pa mi mimogrede stisnejo kak evro. Med njimi so vsaj v mojem primeru v 80 odstotkih ženske – od najstnic do 80 in 90-letnic. Moti me edino to, ko nekdo svojemu 4 ali 5-letnemu otroku da denar, da kupi Kralje od mene. V tem primeru se počutim zelo nelagodno. Včasih pa gre kdo mimo mene in že po obleki ali načinu hoje vidim, da ne bo sreče, vendar iz principa vprašam. Seveda me pošljejo nekam, vendar se samo zadovoljno nasmehnem. V prihodnje upam, da bom imel vse manj slabih izkušenj in se ob tem zahvaljujem vsem svojim rednim strankam. Se vidimo v začetku meseca!

Marko Nakrič

ČRTOMIR CLONSKY V TRSTU

014
KRALJI
ULICE

Nášemu Črtomirju je tokrat uspelo prispeti tudi do Trsta. Konec marca se je z menoj odpravil proti Primorski in po slabi uri vožnje sva prispela v zamejstvo. Takoj sva krenila proti vasi Kontovel, kjer ga je zvečer čakalo branje njegove poezije.

Pred nastopom sva obiskala Tržaški center za duševno zdravje, kjer je Črtomir Clonsky izmenjal nekaj besed z italijanskimi kolegi.

Zvečer sva se vrnila v društveno gostilno in pripravila malo dvorano za nastop. Pridružila sta se nama še Dejan, bodoči socialni delavec v Trstu, in Andrej, upravitelj društvene gostilne. Črtomir Clonsky je v uri in pol z dvema kratkima odmoroma prebral svoje pesmi iz zbirk Depresija in Klonirana domovina, na koncu pa sem še sama prebrala njegov prispevek, ki je izšel v Kraljih ulice. Naslednjega dne sva obiskala še spomenik bazoviškimi junakom, kjer so bili leta 1930 ustreljeni štirje mladi Slovenci (Zvonimir Miloš, Ferdo Bidovec, Franjo Marušič in Alojzij Valenčič), uporniki proti fašizmu. Nato sva krenila nazaj proti Ljubljani.

Taisija Cesar

LJUBLJANSKI MEDNARODNI FESTIVAL KRATKIH FILMOV

V torek, 24. 3., so v klubu Gromka na Metelkovi predvajali kratek dokumentarni film o brezdomstvu z naslovom Marko, in sicer v okviru Ljubljanskega mednarodnega festivala kratkih filmov. Še pred sončnim zahodom je v klubu primanjkovalo prostih sedežev za vse željne ogleda filmov. Mi smo si jih ogledali v okviru naše video delavnice.

Tomislav Gruden - GTS

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV

Tudi v mesecu marcu je delovala naša preljuba stojnica rabljenih predmetov. Kot ponavadi najprej zahvala vsem strankam, posebno prijatelju Jaku iz Antikvariata. Bilo je zelo vetrovno, toda niti veter nam ni mogel do živega. Uničil nam je nekaj slik, vendar ni problema, stvari še ne manjka. Tokrat ste kupovali premalo naenkrat in naj nakupovalca oziroma nakupovalke meseca ni bilo. Naslednjo stojnico upamo, da se boste bolje izkazali. Zaradi praznikov v mesecu aprilu nismo stali na istem mestu ob istem času, ampak bomo izgubljeni čas nadoknadili. Naslednja stojnica bo zadnjo soboto v mesecu maju 30. 5., ne pa 9. 5., kot smo napovedali v prejšnji številki – razlog za to spremembo je Tek trojk, ki bo okupiral Čopovo in Ljubljano. Z junijem pa se stojnice res začnejo z vsako prvo soboto v mesecu, tako da lahko že napovemo, da se vidimo kmalu po majski, to je že 6. 6. Vidimo se torej v najlepšem pomladnem mesecu! Lep pozdrav,

vaš pavliha Roman

DAN BREZDOMCEV V OKVIRU VINCENCIJEVE ZVEZE DOBROTE

To je bilo 31. 3., ko so nas zbobnali skupaj, naredili okroglo mizo, ki jo je vodil Peter z ostalimi prostovoljci z različnih fakultet, a s skupno vero in dobroto. Za začetek je imel Peter predgovor, nato pa so sledili misli, opažanja in naši predlogi. Vtis, ki so ga dobili sotrpini glede Vincencijeve zveze, je bil zelo pozitiven.

Glavni problem, ki ga imamo z njimi, je topla voda, saj hitro zmanjka. Oni pa z nami, da fehtamo pred vhodom ter da ne privezujemo psov. Med drugim smo tudi prostovoljce zelo pohvalili. Potem je vsak povedal svoje predloge, misli in se zahvalil. Med drugim smo pohvalili jedilnik, ki se je zelo izboljšal. Imamo tudi novega kuharja, Mitjo Križančiča, ki je že več kot tri mesece v Vincencijevi zvezi. Nato so imeli govor prostovoljci, ki zavzeto delajo za zvezo. Jezili so se, ker jih pač nekateri ne poslušajo, še manj pa ubogajo. Rekli pa so, da se je lepo z nami igrati razne igrice, preden razdelijo hrano. Meni je še najtežje reči ne, saj sem pri njih na začetku pucal sekrete. Sedaj sem napredoval in lahko čistim posodo – dober preobrat. Težko nam je, ker so pri njih sankcije, saj red mora biti, tak ali drugačen. Tudi mi nismo angelčki. Jaz osebno sem najbolj vesel in iz srca privoščim dobro tistemu, ki se potegne iz dreka, v katerem živimo. Med nami je tudi veliko »klofingov« in obračunov, najbolj žalostno pa je, ko se v dnevnih prostorih nekateri zamerimo eden drugemu, nato pa zunaj obračunavamo. Jaz sem dober diplomat pa tudi pošten.

Ko sem pijan, nisem »težek«. V sedmih letih nisem imel niti enega fizičnega obračuna, besedno pa se raje umaknem. Vse povsod tudi skušamo dobiti donacije, kar pa zopet najbolj uspeva pri cerkvi, saj so nekateri verni tudi bajno bogati in povrh še dobri. Prostori Vincencijeve zveze so dobesedno postali naš dom, saj se tam od štirih do sedmih, kolikor so prostori odprti, veselo zadržujemo. Jaz sem do takrat veliko za računalnikom ali v Knjižnici Otona Župančiča, kjer je moj drugi dom, saj zelo rad berem in se izobražujem; to je najboljša knjižnica v naši prestolnici. Vincencijeva zveza pa je edina, ki nam nudi bogat jutranji obrok in čudovito toplo večerjo. Ta je sicer bolj skromna, ker zelo skrbijo, da jo vsi dobimo, saj nas ni malo. Kar pa ostane, je pa repete. Vendar s kruhom, ki ga je vedno dovolj, se najemo. Po zajtrku se z delom dobesedno zahvalimo za njihov zajtrk. Pride lahko vsakdo, dokazovanje, da je nekdo klošar, pa ni potrebno, prevarante bi že mi vrgli ven. Prostovoljce pa izmed nas zelo

zelo neradi jemljejo, saj jih je eden že pokradel in smo za njih vsi barabe. Zato tudi zahtevajo in preverjajo vsakega posameznika, ki se javi. Celo spremljajo ga, da vidijo, kaj vse nekdo uživa (od dovoljenega do nedovoljenega). Kritiziram lahko samo državo, ki za nas socialne probleme ne naredi dobesedno nič. Pohvalil bi tudi Kralje ulice, posebej njihove redno zaposlene in seveda študente s Pedagoške fakultete ter Fakultete za socialno delo, ki s srcem, ki ga v času študija še imajo, zelo pomagajo ter se veselo družijo z nami v sklopu prakse in izven. Poleg tega se z nami stiskajo kot sardelce v konzervi v bizarno majhnem prostoru, kjer sem tudi sam ustvarjal članke, a ne vem, koliko časa jih še bom. Zahvaljujem se tudi sotrpinom za vse njihove informacije, ki mi jih ob litrci srčno posredujejo. Zato, kadar imam kaj denarja, jih tudi srčno počastim (napijem s sabo vred).

Marko Pavlin

foto: Marko Pavlin

015
KRALJE
ULICE

FILM MARKO TUDI V ZAGREBU

V začetku aprila je v Zagrebu potekal osmi brezplačni festival amaterskega filma RAF. V udobni dvorani, ki se nahaja v središču mesta in je ravno prav velika za intimne filmske užitke, se je v sklopu *Kratkiši* prikazal tudi naš film Marko. Na projekciji je bila peščica ljudi, a je film na koncu vseeno prejel bučen spontan aplavz in vzklike navdušenja, katerim se lahko samo pridružim, saj sem resnično ponosna na ta naš prvi filmski izdelek. Bravo video ekipa in bravo Marki! Za vse, ki si filma še niste ogledali, je DVD z njim zdaj na voljo tudi pri naših uličnih prodajalcih.

Maja Vižintin

foto: Maja Vižintin

KO BREZDOMCU POSIJE ZVEZDA SREČE NA NEBU

Spoštovane bralke in bralci, rad bi vam razgrnil nekaj občutkov in utrinkov, kako sem živel prej – pred lanskim decembrom, ko sem živel v zavetišču za brezdomne, saj sem takole zvečer, ko sem čakal, da se odpre kontejner, ponavadi večerjal kje v parku ... in nekega dne, ko sta bila zima ter strupen mraz, sem opazil, da mi je še tista uboga večerja, ki je bila skromna, zmrznila. Ker nisem imel možnosti, da bi jo pogrel, sem pač bil prisiljen pojesti takšno, kakršna je bila. Takrat sem se spomnil zgodbe, ki jo je pripovedoval nek partizanski pisatelj ruskega porekla, vendar dober človek, da je tudi on bil mnogokrat lačen, a je preživel te hude čase z vero in upanjem. Še danes je živ ...

Del te zgodbe, ki vam jo sedaj pišem, bo objavljen v knjigi, ki jo pišem, vendar naj povem, da se mi je poplačal trud, to prostovoljno delo, ki ga opravljam v društvu Kralji ulice, saj sva preko tega društva skupaj s prijateljem Andrejem dobila v najem stanovanje, in sicer v Šentvidu ... Kako sva prišla do tega? Takrat ko sem bil še brezdomec in sem z nahrbtnikom hodil okoli, sem šel po nasvetu znanca v Štepanjsko naselje. Bil je torek, 5. april 2005, ko sem prišel v tamkajšnji dom katoliških bratov in sester. Tam je bila delegacija študentk in študentov s Pedagoške fakultete v Ljubljani, ki sta jo vodila Špela Razpotnik in Bojan Dekleva. Rezultat tega poznanstva je bil sodelovanje za časopis Kralji ulice. To sodelovanje je obrodilo bogate sadove, saj smo skupaj dobro sejali in na koncu dobro poželi, saj sem tudi na ta račun dobil dobro plačilo za svoje prostovoljno delo v društvu, ko je izšla že 31. številka našega časopisa. S prijateljem sva se preselila v Šentvid in končala tako svoje dolgoletno obdobje brezdomstva. To je bilo decembra v letu gospodovemu 2008. Občutki so seveda fenomenalni, saj se s sostanovalcem dobro razumeva, tudi sosedje so zelo prijazni, skratka: lepo je. Hvaležen sem vsem ljudem, ki so nama pomagali, da sva oba dobila

to stanovanje, predvsem pa društvu Kralji ulice, ki je veliko prispevalo – ali celo največ – k temu, da sem sedaj tam, kjer sem. Preden končam ta zapis, moram povedati še nekaj. Po trinajstih letih in nekaj mesecih sem spet videl svojega sina, tako da sem po tolikih letih suše ljubezni in kalvarije dočakal to, kar imam sedaj. Zares še enkrat hvala za vse, Kralji ulice!

Gregor B. Hann

foto: Matilda M. Dobro

POLJANSKA

Spet je čas, ko se drevesa odenejo v svetlozelene koralde in paradirajo po Čopovi kot ponosni buziji.

Ne moreš jih zgrešit.

Mini morris z britansko zastavo na strehi že tretji dan zapored tiči parkiran nasprot otroške bolnice.

V GBT-ju spet dogaja in mogoče se bo tudi danes tja pripeljal model s fensi rdečim avtom, ki drugače fehta dnar pri Kresiji.

»Kolikokrat na dan se mimo tebe sprehodi znana oseba?«

»Se tudi tebi zdi, da je Ljubljana prenasršena?«

Nekako se ne da več s polnimi pljuči zadihat ...

Vse, kar odmeva v zraku, so cvileče gume, poceni parfum in bodoči ekonomisti, ni več množic optimizma s cvetjem v laseh in Blakeovo beatlomanijo.

Žalostno ali enostavno druga era?

Nebo se še kar odloča, kakšne barve bo – sončno ali oblačno ...

Po resnic rečen je men vseen, itak grem domov k svojim kričečim fantazmam.

Atman

IGRICA ZA ODRASLE

POVEŽITE ČRKE IN ŠTEVILKE TER ZMAGAJTE!

Vsakemu bitju iz levega stolpca najдите zanj na desni strani najbolj značilen predmet. Vsaki številki pripada le ena črka.

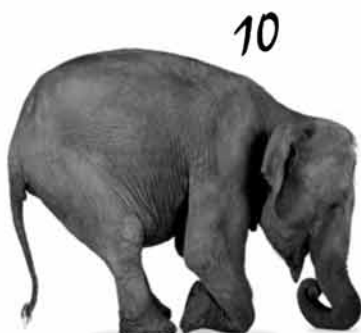
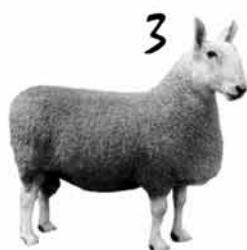

foto: osebni arhiv

Sol in Koper

MAJ

biba.koper@gmail.com

Máj je peti mesec v gregorijanskem koledarju z 31 dnevi. Ime je dobil po rimski boginji Maji.

Vkorakali smo v mesec maj. To je tisti mesec, ki opeva ljubezen. To je tisti mesec, ko vse zacveti. Veliko lepega se dogaja, kadar skozi naša vrata vstopi maj. Narava ga preprosto obožuje – vse cveti, vse raste in na novo odpira svoje popke. V Kopru občinski veljaki celo podeljujejo občanom in občankam za njihovo življenjsko delo na področju družbenih, političnih, gospodarskih, kulturnih, znanstvenih, umetniških in drugih dejavnosti priznanje in plaketo »15. maj«.

Ob srečanju sva se s fantom, ki je že dolgo brezdomec, pogovarjala ravno o maju. Ko sem ga vprašala, ali ve, da se je maja zgodilo to ali ono, mi je odgovoril: »Pojma nism meu ... Napiši v Kraljih kej o tem.« Zahihitala sem se, se poslovila in šla svojo pot. Kasneje ko sem s partnerjem pila kavico in mu omenila jutranje srečanje in pogovor, mi je tudi partner dejal, da naj enkrat za spremembo napišem članek o dogodkih, ki so zaznamovali določen mesec, ampak samo o lepih dogodkih ... glede na to, da je govora ravno o maju. Malce sem godrnjala, kot je meni podobno, in se branila, češ, pa ne morem pisati samo o lepem, ko pa vsi vemo, da je denimo 29. maja 1985 v Belgiji na nogometnem stadionu zaradi nasilnih britanskih navijačev umrlo 38 gledalcev ali da je denimo znameniti DC10 25. maja 1979 kmalu po vzletu s čikaškega letališča O'Hare strmoglavil in umrlo je 273 ljudi. Pa da ne pozabimo, prav tako je bil maja leta 1981 v Rimu izveden poskus atentata na papeža Janeza Pavla II., v katerem je bil le-ta hudo ranjen.

»Stop ... stop ... stop!« je naval mojih naštevanih ustavil partner in me povprašal: »Kaj je tvoja prva asociacija na maj?« Zmigala sem z rameni in odgovorila: »Saj veš. Stereotipno: rožice, ljubezen, pomlad, oh in sploh vse lepo.« Naj se potem držim tega »lepega« stereotipa in ljudi seznanim z nekaterimi lepimi dogodki, ki so se pripetili maja, je partner zaključil svoje argumentiranje, vstal in me pustil samo s svojim razmišljanjem. »Pa prav!« sem dejala naglas in začela iskati podatke.

Mesec maj je skozi zgodovino prinesel ogromno prijetnih, pomembnih in lepih dogodkov, sama sem izluščila le nekatere. Pa prijetno prebiranje ...

1363 – v listini oglejskega patriarha Ludvika della Torreja se z nemškim imenom Gotsche prvič omeni Kočevje. 1889 – na prvem kongresu Druge internacionale sklenejo, da bo 1. maj praznik dela. 1959 – po združitvi »Slovenskega poročevalca« in »Ljudske pravice« izide prva številka časnika Delo. 1991 – konec libanonske državljanske vojne. 2004 – Slovenija, Madžarska, Češka, Slovaška, Poljska, Litva, Latvija, Estonija, Malta in Ciper (grški del) postanejo članice Evropske unije. 1945 – enote 4. jugoslovanske armade se po hudih bojih med Reko in Snežnikom prebijejo čez Mašun v Ilirsko Bistrico in skupaj z 9. korpusom NOV Slovenije osvobodijo Trst. 1989 – Madžarska kot prva država sovjetskega bloka odpre meje z Zahodom. 1983 – rojena Tina Maze, slovenska alpska smučarka. 1494 – Krištof Kolumb odkrije Jamajko. 1956 – začne se prvo svetovno prvenstvo v judu. 1979 – Margaret Thatcher postane prva predsednica vlade Velike Britanije. 1933 – rojen James Brown, ameriški pevec. 1626 – nizozemski raziskovalec od

domačinov za takratnih 60 guldnov odkupi Manhattan in na njem ustanovi Novi Amsterdam, današnji New York. 1986 – pogašen požar v jedrski elektrarni Černobil. 1936 – rojen Ivan Kramberger, slovenski dobrotnik, politik. 1891 – v New Yorku odprt Carnegie Hall. 1922 – v ford »T« vgrajen prvi avtoradio. 1924 – podpisana pravila Ljubljanske borze. 1949 – ustanovljen Svet Evrope. 1791 – Poljska dobi prvo zapisano ustavo v Evropi. 1994 – odprt predor med Veliko Britanijo in Francijo. 1840 – izdana je prva pisemska znamka na svetu. 1945 – kapitulacija 3. rajha. 1989 – v Ljubljani se je začela »slovenska pomlad«. 1796 – odkritje cepiva proti črnim kozam. 1929 – v Hollywoodu v ZDA so prvič podelili oskarja. 1927 – Charles Lindbergh prvi samostojno preleti Atlantski ocean. 1844 – poslan prvi Morsejev telegram. 1953 – Novozelandske E. Percival in šerpa T. Norgay sta prva osvojila najvišji vrh Everesta. 1913 – končala se je prva balkanska vojna in Albanija je postala samostojna država. 1926 – v Zagrebu začne oddajati prva srednjevalovna radijska postaja v Jugoslaviji. 1928 – izid risanke Plane Crazy, v kateri se prvič pojavi mišek Miki. 1935 – odpre se moskovska podzemna železnica. 1940 – v ZDA so prvič naprodaj ženske najlonske nogavice. 1963 – NASA izstrelí Mercury 9, še zadnje vesoljsko plovilo iz programa Mercury. 1972 – ZDA vrnejo Japonski otok Okinava. 1991 – prva generacija nabornikov pri Teritorialni obrambi (danes Slovenski vojski) začne s služenjem vojaškega roka. 1703 – Peter I. Veliki položi temeljni kamen Petropavlovske trdnjave, okoli katere so izgradili St. Petersburg. 1920 – Jeanne d'Arc (devica Ivana Orleanska) posvečena v svetnico. 1975 – Japonka Džunko Tabei kot prva ženska pripleza na Mount Everest. Na hitro še podatek, da se maja prav tako označuje dan Slovenske vojske, dan Evrope, mednarodni dan podnebnih sprememb in mednarodni dan družine. V Mehiki maja praznujejo *Cinco de Mayo* (5. maj) nekakšen dan mrtvih, vendar je tam to vsekakor bolj pisano in veselo, kot je novembra pri nas. In naj zaključim s podatkom v stilu Kraljev ulice: leta 1851 je v Ljubljani prepovedano beraštvo. Pa prelep maj!

Vaša Biba

foto: Manika M. Dobro

SLOVO OD ANDREJA

MISLI O ANDREJU

Kljub težki bolezni je Andrej bil človek velikih idej, bolezen in trpljenje je jemal za del svojega življenja, bil je duhovno zelo močan, verjel je in molil za odrešitev, v zameno tvoje bolne matere sem ti vedno priskočila na pomoč, zato moje misli ostanejo za vedno pri tebi. Kadar srce joče za tistim, kar je izgubilo, se duh smeje zaradi tistega, kar je našlo ... V lepem spominu ostani in mirno počivaj.

Milena G.

ANDREJ, SREČNO POT!

Pride dan, ko se zavesa spusti, ko ugasne luč v dvorani ... Takrat telo dobi krila in duša se odpravi novim avanturam naproti ... Na prvi pomladni dan je odletel v nebo Andrej. Želimo ti srečno pot.

Kralji ulice

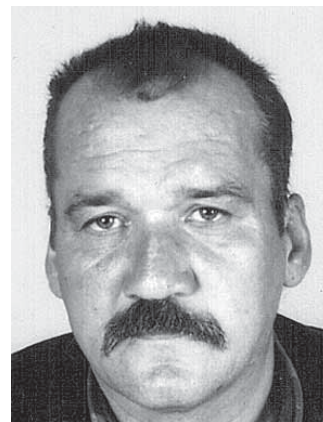

foto: arhiv Kraljev ulice

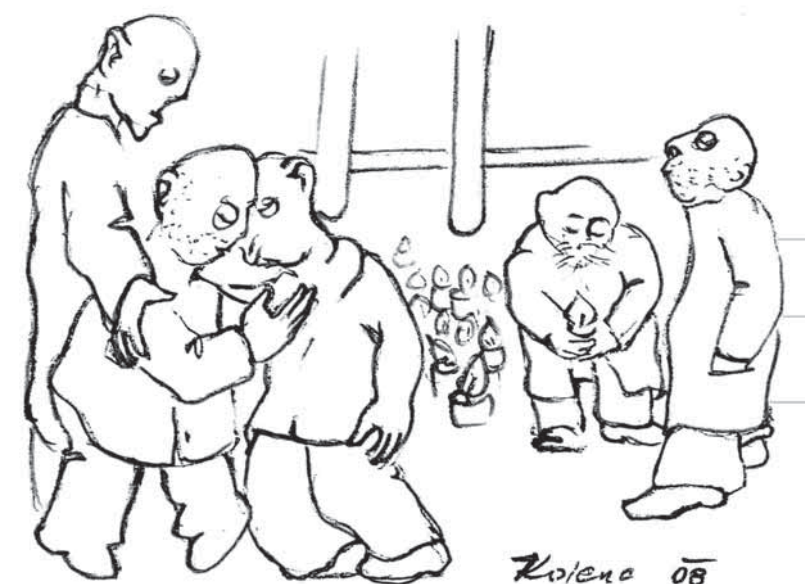
019
KRALJI
ULICE

PRVI SPOMIN

KO MIRNA JE JEZERA GLADINA
IN GOZD KRASI JO LOTOSOVH CVETOV,
MED NJIMI ŠE VEDNO NEKOČ EDINI
IN LIST SLEDNJI KAŽE, DA JE ŽE UVEL.

KO LISTE UVELE SKRILA CVETOČA BO GLADINA,
KOT OD PLAMENA OSTANE LE PEPEL,
PROSTOR PRAZNI IZPOLNIL BO SPOMIN,
NANJ, KI PRVI JE VZCVETEL.

DUŠAN PEČAVAR

DVD-TROJČEK

Od 15. 4. naprej je v ulični prodaji DVD-trojček, ki vsebuje tri kratke filme: Rent a Žicar, Marko in Promo film Kralji ulice.

Rent a Žicar je film Saša Sedlačka o robotu Žicarju, ki brez problemov in precej uspešno – za razliko od marsikoga drugega – berači v nakupovalnem centru. Kratek dokumentarni film Marko in Promo film Kralji ulice pa sta nastala na video delavnici z naslovom Sobivanje raznolikih svetov, ki jo društvo Kralji ulice izvaja s podporo programa Mladi v akciji. Avtorji filma Marko so Matilda M. Dobro, Sašo Petan, Nina Vareško in Tanja Vuzem, pri scenariju pa sta pomagala tudi Špela Razpotnik in Bojan Dekleva. Film je koprodukcija Kraljev ulice in Luksuz produkcije iz Krškega. Priprave scenarija

za film so trajale slab mesec dni, film je bil posnet v štirih dneh, zmontiran pa v enem tednu. Film Marko nas popelje v svet štirih Markov, ki jim je poleg istega imena skupno tudi življenje na cesti

in udeleževanje v društvu Kralji ulice. Prikazan je bil že na številnih festivalih po Sloveniji in na tujem ter že prejel nagrado za najboljši dokumentarni film festivala (MIKKRO – International short film festival, Murska Sobota, 2008). Promo film Kralji ulice je skupno delo udeležencev video delavnice Sobivanje raznolikih svetov. Film je bil posnet v enem dnevu sredi Ljubljane na Prešernovem trgu. Je izdelek Marka G., Špele, Roka, Marka N., Marka C., »ata«, Taisije, Tala, Mirana, Tomija, Bojana, Marka P., Dušana, Robija Ruzaka in None. V treh minutah nam na zanimiv način predstavi časopis Kralji ulice, njegove prodajalce in ulično prodajo.

Nona

Gostujoči kolumnist:
Darij Zadnikar

ODSPODAJ IN Z LEVE, OD TAM, KJER JE SRCE

foto: osebni arhiv

Vedno znova me zabavajo groteskni izpadi etike dela, ki se je razpasla med Slovenci. To etiko naj bi razširil protestantizem in s tem utrl pot kapitalizmu. Vemo, da je pri nas katoliška protireformacija za nekaj stoletij zavrla napredek in tako v svojem antikapitalizmu bila daleč bolj uspešna od kakršnegakoli komunizma. Šele v drugi polovici 19. stoletja so obrnili ploščo. »Kdor ne dela, naj ne je!« Otroke je sprega države in cerkve začela sistematično vzgajati v duhu samoodpovedujoče delavnosti. Še basni so častile pridno mravljico in zaničevale glasbeno in umetniško navdihnjenega črička. Kdor dela, se mu bo v življenju godilo dobro, druge pa čakata beda in propad. Kapitalizem omogoča, da se lahko vsakdo s svojim delom in sposobnostjo (ki jo pridobimo z delavnostjo v šoli) prebije na vrh družbene lestvice.

Je pa dobro, če smo previdni, ko nam tisti zgoraj vcepljajo moralne vrednote, saj nas zgodovina uči, da to »obče dobro« koristi predvsem njim. Tako vidimo, da ljudje, ki garajo, nimajo od tega nič – razen tolažbe, da bodo poplačani na onem svetu. In ko beda zajame vso družino, ko otroci postavljajo vprašanja, na katera ni odgovorov, to prazno vero zlahka zamenja sveta jeza. Delo je najbrž res ustvarilo človeka, saj ga označujejo smotrnost, načrtnost, racionalnost. Je uresničitev nečesa, kar moramo najprej razdelati v razumu. Z delom si pridobimo življenjska sredstva, s katerimi zadovoljimo razpon od telesnih do duhovnih potreb. A ta opredelitev dela je zelo splošna in v resnici je konkretno delo podrejeno družbenim mehanizmom prisile in zatiranja. Slovenščina je morebiti res pesniški jezik, a pri razumevanju našega dejanskega položaja nam ni vedno v oporo. Filozof Wittgenstein je zatrdil, da so meje našega jezika tudi meje našega sveta. Zato se zdi, da je omejenost v glavi, posledično pa tudi jalovost eksistence, povezana z omejenim izrazjem. Angleži na primer ločijo med delom nasploh, ki mu pravijo »work«, in delom, ki je vpeto v čisto določen družbeni red in ga označijo za »labour«. Zato jim je jasno, da ko delajo, delajo za druge zato, da bi preživel. Kot pocestnice prodajajo svoje delujoče telo, pamet in čustva, da bi lahko tisti, ki jih začasno prisvojijo, lahko »ublagovili« njihov sad. Rezultat tega odnosa je kapital, in če nimaš besedišča, ki bi opisalo to preprosto dejstvo, potem verjameš basni o mravljici in čričku.

Še več, ljudi zmedejo tako, da zamešajo pojme: tistim, ki odjemajo delo, pravijo »delodajalci«, onim, ki delo dajejo, pa »delojemalci«. V resnici kapitalisti zaposlujejo delavce, a ta preprosta resnica je zamešana z zavajajočim izrazjem. In če so meje našega jezika meje našega sveta, potem smo v takšni govorici tako omejeni, da se nam svet zdi brezizhoden. Ljudje, ki delajo, nimajo od tega veliko. Bolj kot delajo, manj imajo, ker oddajo več dela. Tega ne razumejo, ker se nimajo za delodajalce. Če tega ne razumejo, pa še ne pomeni, da ne občutijo in ne

DELO OSVOBAJA?

izražajo nezadovoljstva. Temu pravimo »jadikovanje« in je v Sloveniji najbolj priljubljen šport. Strokovnjaki ga ponavadi terminološko olepšajo in ga označijo za »stres« in podobno. Kot zaprisežen mediteranec sem sedel na kavici ob Ljubljani, ko mimo pribriži sodelavec in mi očitajoče jadikuje, kako je meni lepo, ko tako posedam na pomladanskem soncu, on pa ima toliko dela. Bil sem vljuđen in sem z nasmeškom obmolnil in ga nisem vprašal, kaj naredi, ko toliko dela. Kot birokratski reformator šolskega sistema bi mogoče napravil manj škode, če bi manj delal. V resnici pa kupi raziskav, ekspertiz, sestankovanj itn. na srečo nimajo prav velikega vpliva na dejansko življenje šole. Bilo bi zelo prevratniško, ko bi ljudi, ki jadikujejo – oprostite, so v stresu – spraševali, kaj so naredili. To je spraševanje o smiselnosti dela. Četudi je delovni akt razumsko dejanje, to še ne pomeni, da je razumno umeščen. Delo je umeščeno v sistem, ki mu pravimo ekonomija, in ta nikakor ni racionalna. Sodobna ekonomija je sistem uničevanja človeških in naravnih virov. Če hočemo obstati in ohraniti ta planet, potem moramo spremeniti ta uničujoči odnos, ki mu pravimo kapital. A to lahko vidimo šele, ko stvarem damo preprosta in ustrezna imena. Tedaj vidimo, kdo smo in kaj naredimo, ko delamo.

Z etiko dela ustvarjamo pohlevne in bebave hlapce. Priden otrok je pozneje pohleven delavec, ki se boji za svoje delovno mesto, ker brez njega ne bi mogel kupovati stvari, ki jih večinoma ne rabi. Res je, da rabimo sredstva za preživetje, a tukajšnje življenje je zelo daleč od razmer, v katerih so se znašle delavke »švicfabrik« v Indoneziji ali Mehiki. V razvitem svetu dobrega državljana (tistega, ki mu je politika le ritualna izbira strankarskih elit) vlada enotnost pohlevnega pridnega delavca in potrošnika ničvrednega blaga. Ta del sveta je daleč od pogumnih argentinskih delavcev, ki zasedejo podjetja, ki so jih njihovi lastniki pripeljali v stečaj. In kljub vsej propagandi medijev in šolskega poneumljanja so ta podjetja uspešna celo v kapitalističnem okolju in občasnih policijskih napadih. Tam ima delo čast in oblast – za razliko od našega sveta, kjer vlada cinizem, ki so ga do konca pripeljali nacisti, ko so na koncentracijsko taborišče napisali: »Delo osvobaja!« Ni res! Delo ne osvobaja, temveč zasužnjuje, pobeblja in te spremeni v jamrajočega pridnega Slovenca. Vsak klošar ima več dostojanstva.

ŠE BASNI SO ČASTILE PRIDNO MRVLJICO IN ZANIČEVALE GLASBENO IN UMETNIŠKO NAVDIHNJENEGA ČRIČKA. KDOR DELA, SE MU BO V ŽIVLJENJU GODILO DOBRO, DRUGE PA ČAKATA BEDA IN PROPAD.

SONCE, VODA, ZRAK, SVOBODA!

foto: osebni arhiv

Pravljica za odrasle v treh delih: drugič

**ZAKAJ PA VI NIMATE
SATELITSKE ANTENE
ZA UŠESI?**

NEVERJETNI POSKUSI V LJUBLJANI: RESNICA ALI ŠALA?

Preboj skrivnostne genske farme v Slovenijo ali nočna mora?

Včeraj je MGC-jeva posebna ekipa končno prispela v Ljubljano. Po nekaj dolgih klicih iz Washingtona in Moskve se je slovenska vlada končno strinjala, da tokrat odpre vrata temu najskrivnostnejšemu inštitutu na svetu.

MGC-inšpekcija je včeraj razkrila, da so vse slike, ki jih imam, resnične, a znanstveni podatki morajo ostati tajni.

Na tiskovni konferenci danes zjutraj je profesor Boris Grushenko, vodja raziskav na Inštitutu za gensko fiziologijo, odgovoril na večino vprašanj z: »Brez komentarja.« A potrdil je, da ni bilo človeških žrtev med poskusi in da so ukinili vse genske poskuse.

Kasneje je opisal sliko – ki je prikazovala, kar sem jaz poimenoval »svinja-mož« – z besedami: slaba kakovost in težko prepoznavni dokazi ... Nato je v naglici odvihral.

Predstavniki MGC-ja je povedal, da večina rezultatov inšpekcije ni za javnost. Ob slikah je razlagal, da delo inšpekcije še ni končano ter da imajo le majhen del MGC-jevih zgradb, vključno z laboratoriji in upravno stavbo, a dve skladišči sta močno zastraženi z vojsko.

Oblast je pojasnila, da sta skladišči v lasti vojske in da bo njihova inšpekcija morala počakati, da ji dovoljenje da Ministrstvo za obrambo.

Govorice so se širile, da so vse poskusne osebe, vključno s »svinja-možem« bile rejene v teh skladiščih.

Profesor Cambl Daruh, ki je zjutraj prispel v Ljubljano in se pridružil MGC-ekipi, mi je povedal na samem, da so druge MGC-jeve preiskave šokirale s tistim, kar je bilo najdeno v laboratorijih profesorja Grushenka. Njega in njegovo delo je opisal kot gensko moro naslednjega tisočletja, ki se dogaja sedaj. Rekel je tudi, da »svinja-mož« najverjetneje še živi, a da je težko reči v kakšnem umskem stanju – človeškem ali prašičjem. Ostale gensko mešane prikazni, na primer »žaba-mož«, imajo po njegovih predvidevanjih več človeške kot živalske narave. Predvideval je tudi, da za vsemi temi »malimi laboratoriji groze« stoji vojska. S tem, ko so poskušali ustvariti nadčloveška bitja, so hoteli dobiti vse velike prednosti v vojskovanju. Samo predstavljamo si lahko, česa so prikazni, kot sta »svinja-mož« in »žaba-mož«, vse sposobne – poleg psihološkega privzajanja elementov in podvodnega ali nadzemjskega gibanja imajo tudi izboljšane mentalne sposobnosti. Vojaki genske prihodnosti bodo ubogali povelja kot dobro trenirani psi in bodo kot razbesneli biki na bojnih poljih.

Za vas piše šentflorjanski klon Črtomir Clonsky

Tanja San in Matilda M. Dobro

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

NIMAM NAVDIHA.

KER MOMLJAJO, GODRNJAJO IN ZAHTEVAJO, DA JIM POVEM.
SPRAŠUJEJO ME O DELODAJALCIH, O SMISLIH,
O ZABRITIH GLAVAH.

PRIZNAM TI, DA SE JE DVIGNILA NAD MOJO OMARO.
POVABILA ME JE NA ZMENEK.

SPRAŠEVALA ME JE O DELODAJALCIH, O SMISLIH,
O UREJENIH SPOLNIH ORGANIH.

POSNELA SEM TI SVOJO PROSTOVOLJNO LJUBIMKO.
VSAJ TO VZEMI.

VSAJ TO ODVZEMI.

DA DVIGNILA BOM SVOJO OMARO.

DA PLAVALA BI.

DA LAHKO BI REKLA: BILO JE MEHKO ...

BILO JE ZABRITO ...

BILO JE POZABLJIVO NAME ...

KAČJA KRALJICA

POZNAM TE, SKRIVNOSTNA, NA PAMET TE ZNAM,
VSE TVOJE ZVIJAČE IN TRIKE DO Ž-JA POZNAM,
SEM TE UJELA V ENAJSTI VRSTICI, KO PLAVALA BI
IN KO PRAVIŠ, DA BREZ NAVDIHA SI.

PRIZNAJ, LE PRIZNAJ: PRIHAJA POLETJE,
KO SE ŠTEVEC-OBRENE NA NOVO SPET ŠTETJE,
BO HRANE DOVOLJ ZA NAJO OBE,
BEDERC IN STEGENC IN ČEŠENJC ŠE ŠE,
SE ZAME NE BOJ, A LJUBIMKE NE VZAMEM,
RAJE PRVO RDEČO OB CESTI SI SNAMEM,
HAH, PA TAK VBOGAJME ZA MENE KRALJICO,
MI RAJE NAROČILA BI HALO-PIVO IN PIZZO,
ZAME NE SKRBI, MOJA SKRIVNOSTNA,
ŽE OBLAČIM KOPALKE IN SEM RADOSTNA:
JESENI SE SREČAVA SPET.

NEPOPOLNA RECENZIJAZ OZIROMA EGOCENTRIČNA REPORTAŽA 1

Zabranjeno pušenje, Cvetličarna, 19. 3.

Mega. Najprej sem imela v glavi tri stvari: 1. Koliko sploh vem o njih (bendu)? 2. Fotkič (kje ga dobiti)? 3. Koliko sploh stane pivo (malo heca, čeprav je v vsakem hecu malo/veliko resnice)?

Pa lepo počasi. Začela sem s tretjo točko, torej pivo, itak. Hitra akcija, pokličem dobrega frenda, ki tam kelnari, naj se pripravi na moj prihod. Ker me dobro pozna, je dojel moj namig. Kakšno pivo bo že padlo, upam.

Dalje: kje dobiti fotkič? Jebat ga, sposodit si ga moram. V redu, grem malo probat fotkat z njim, deluje v redu, vsaj tisto malo znanje, ki ga potrebujem za stisniti sprožilec. Seveda ne moreš na koncert na »tešče«, zato se odpravim v bližnji lokal. Malo še preverimo fotkič, vsi probamo, vse okej. A kaj, ko kar naenkrat dobim SMS bivšega fanta, da na koncertu ne smeš fotkat s flešem. Kaj? Komaj sem dojela osnove, zdaj pa še ta udarec. Kako naj skenslam fleš? Cel lokal probava, nič. Že sem začela čutiti, kako mi vre kri, živci pa že skoraj potrebni apaurinov, ko kar naenkrat stopi v lokal nek lep, visok mladenič. Ups! Lepo ga pogledam in nato pogledam ostale goste. Sami »starci«, sej ni čudno, da ni bilo nič od fleša. Pogledam ga še enkrat lepo in prosim, če mi zna pomagati. Model prime fotoaparatus roke in 1, 2, 3 ... fleša ni več. Vprašam ga, kaj je po poklicu (mimogrede mi kelnarca takoj omeni, da je že zaseden) in mi odgovori: »Fotograf.« Usoda, nimaš kaj. Okej, dalje. Kot vedno sem se zaklepetala, in ko sem končno dojela, koliko je ura, sem odlaufala do Cvetličarne. Tja sem priletela kakšnih 15 minut pred deveto, se vrnila v vrsto za akreditacije in se dvema gospodičnoma predstavila. Povem, da zastopam Kralje ulice. Povsod kamor sem šla do sedaj, se je z akreditacijami vedno zakompliciralo. Kaj ko se ti to zgodi v drugi državi in te dejansko ne najdejo? Grrr ... Me iščeta po vseh tistih »guest listah«, a me končno najdeta, hvala bogu, kajti živci so spet začeli popuščati, predvsem ko sem za seboj videla morilske poglede ljudi, ki sem jim večer podaljšala za par minut več. V glavnem: dosti govoričenja, gremo na Zabranjeno pušenje (vam je sedaj jasno, zakaj je to egocentrična reportaža?)!

Dvorana se je počasi, a veselo polnila. In prenapolnila! Kot vedno v Cvetličarni. Zabranjeno pušenje so malo zvezdniško zamudili, a vseeno ...

In končno, Zabranjeno pušenje! Množica je veselo vzklikala, navdušeno pozdravila bend. Resda niso več v taki postavi, kot so bili, a je bilo vseeno super. Odpeli so vse svoje največje uspešnice, torej smo lahko skakali, žurali, peli in uživali ob komadih, kot so Balada o Pišonji i Žugi, Hadžija ili bos, Hodi, da ti čiko nešto da, Fikreta, Zenica bluz, Dan republike, Šeki is on the road again, Možeš imat moje tijelo ... Uživancija težka. Pevac Sejo Saxon je vmes postregel še s par šalami in koncert je bil na vrhuncu. Mega koncert, filing super, tipčki okoli mene d best (spet mal heca), čeprav je v bistvu res, kajti glede na to, da je fotkič spet zahinavil (tokrat ne zaradi fleša, ampak zaradi zamaknjenih fotk – pa niso bile moje roke krive), so res vsi vljudno pomagali. Jah, na koncerte bom hodila samo še sama.

Glede na to, da sem se držala bolj ob šanku, sem naredila bolj malo fotk, pa še te tresoče se, grrr ... Ko sem se pa spet prebila čez množico, pa spet ... Puf – fleš! Ne moreš verjet! Preklet bodi ti, »moj« fotkič. In nato spet slike ob šanku, spet se je vse treslo. Tema. Tukaj lahko omenim, da če ima kdorkoli kakršenkoli fotoaparatus za posoditi, darovati, bi bilo res lepo, samo ta bo pa potem samo moj – torej na moj vzdevek, če znese. Ful hvala že vnaprej!

Tokrat sem pa res že mislila, da so moje roke krive, a mi je nek tipček v bližini – potem ko je tudi on probal – zagarantiral, da še nisem ne tak alkoholik ne tako stara in da niti kakšne tresoče bolezni rok nimam.

Torej, koncert je izpolnil vsa pričakovanja (fotkič pač ne, zato se vas torej prikrajšam za slike, se opravičujem). Po dobrih dveh urah se je bend poslovil in nas glasbeno potešil.

Jaz sem imela še probleme z iskanjem taksija, a mi je spet nek mladenič, tokrat varnostnik vljudno pomagal (verjetno so me imeli že polno glavo, pa so se me hoteli na hitro znebiti – hec).

Važno, da sem se imela super – no ja, naj vam bo, smo se imeli (egocentrična reportaža, kaj češ)?

Lupčka do naslednjič,
Bunčka

P. S. Vzdevek je delo mojega bivšega, kar naj bi pomenilo punčko, ki se vedno buni – torej Bunčka. Čeprav nisem več punčka – 32 let, no ja, v srcu vedno, se pa bunim več ali manj vedno.

NEPOPOLNA RECENZIJAZ OZIROMA EGOCENTRIČNA REPORTAŽA 2

Elvis Jackson, Cvetličarna, 26. 3.

Ajde, rock'n'roll!

Na začetku najprej o meni. En dan pred koncertom sem odšla na Kralje ulice po neke papirje. In jaz ne bi bila jaz, če ne bi izvajala akrobacij ob pultu (a sem se ušela, da res nisem več rosnolada, so mi dale vedeti kosti), da pokažem, kako sem oh in sploh gibčna. Držala sem se na rokah s trebuhom navzdol, noge pa sem vzdigovala čim bolj gor, nazaj proti glavi. Vse lepo in prav. Prvič, drugič, tretjič ... Nato pa tam nekje desetič ... padec na rebra. Ups! Oziroma auuu!

Izgledalo je sicer manj nedolžno, a z vsako uro je bilo vsak smeh, kašelj ali kolcanje nemogoče izvesti. V redu, bomo preživeli. Ja, veš da: zjutraj se še iz postelje nisem mogla dvigniti. Fuck, pa še koncert, mi je zadonelo v moji blond glavi. Mah, bo že, sej po mojem ne bo toliko folka, kot ga je bilo prejšnji teden.

Sicer sem fante oziroma Elvise že gledala in vem, da naredijo cel žur, a tokrat mi je neka majcena podrobnost ušla, in sicer, da fantje predstavljajo novo plato Against the gravity.

No ja, se bom pa malo za rebra držala, za slike se bom pa že prerinila v prvo vrsto (če bo fotkič za).

Dober prijatelj me je zvečer pripeljal pred Cvetličarno in spet presenečenje: spredaj množica oboževalcev (seveda ni manjkala niti slovenska »smetana«). Moje misli so bile takoj pri mojih rebrih. Auuuu ... Naj omenim še, da nisem vedela, da prekleta rebra lahko tako bolijo.

Spet se postavim v vrsto za akreditacije, tokrat so me najdejo v hipu in dobim obesek »photo-press«. Vstopim noter, dvorana nabito polna. Najprej moja rutina: do prijatelja za šank, spraviti bundo, kupiti pivo in fotkiča ven. A sem se tokrat odločila, da bom slikala kar s flešem, sej imam obesek, a ne? Medtem ko sem se stiskala pri šanku, so fantje okoli 22h začeli. Kaj naj rečem? Folku se je čist utrgalo. Dretje, petje, vzkliki ...

Elvis Jackson so predstavili že omenjeno plato Against the gravity. Njihova tretja plata je doživela super odziv. Lahko vam še povem, da so jo snemali poleti v enem izmed slovenskih studijev in pa tudi v ZDA. In to s producentom Billom Gouldom, ki je bivši bas kitarist skupine Faith No More!

Zaigrali so večino novih in starih komadov. Novi potencialni hit je recimo *This time*. Ampak, treba je it še slikat. Uf, težka naloga – priti pod oder namreč. Mislim, prerini se čez tisto množico. A se je izkazalo, da je to minimalen problem. Vsem kažem »photo-press« in so me nekako izpustili naprej (ajoj, moja rebra!). Pod odrom pa spet šok. Oboževalci so se metali gor, dol, levo in desno. Elvsi so pač proti gravitaciji in dejansko je letelo vse povprek. Derem se na folk (le kdo bi me slišal?), naj se odmaknejo. Z eno roko se držim za rebra, z drugo držim fotoapararat. Ja, veš da. Porivali so me levo in desno ter uživali ob svojem najljubšem bendu. Jaz sem za to že prestara, priznam. Mislim, da se je pevec Buda vrgel med folk takrat

enkrat, ko so mi mečkali rebra. Torej, še vedno prerivanje, ko mi kar naenkrat odleti fotkič na tla med množico (ne zna biti priden, ta »moj« fotkič). Fuck, fuck, fuck (piiiiip)! Že sem videla, kako se mi manjša plača, ko neko dekle (hvala ti) opazi mojo nemoč, saj sem se držala le za rebra, pa še v tistem valovanju ljudi je bilo karkoli nemogoče. A ona mi celo najde fotkiča! Kako ji je to uspelo v tistem direndaju, nikoli ne bom izvedela. Probam narediti še par slik, a predstavljajte si, kaka jeba je fotkat, če nisi sekunde na miru (na koncu sem uspela narediti več dobrih slik, a videli boste le eno, na žalost). Težka. Zadosti! Odhajam za šank, tam se zbiramo stari ljudje. Za šankom sem dojela, da so mi odtrgali tudi uhan, še dobro, da mi

niso tudi ušes, »too much«. Ja, ti Ajdovci niso od muh. Njihova zmes skaja, rocka, hardcora in punka je Slovenijo prevzela že zdavnaj. *Against the gravity, what can you do, right?* Srečala sem ogromno poznanih ljudi in spoznala nekaj neznanih. Pester koncert, priznam. A tokrat sem komaj čakala, da odidem. Rebra pač, jebat ga. Kajti če niso bila zlomljena do danes, so ziher od danes naprej – a vsaj vem zakaj, pa še dobra muzka je bila zraven. Elvis Jacksoni, vi kar tako lepo naprej, navdušujte svoje oboževalce (ki jih imate ogromno), jaz grem pa domov spat!

Bunčka

023
KRALJI
ULICE

MONOKOMEDIJA ČEFURJI RAUS!, Gledališče Glej, 8. 4.

Igralec Aleksandar Rajaković - Sale skozi komičen način skuša prikazati življenje Marka Đorđića, sina priseljencev iz Bosne, ki opisuje življenje na Fužinama, o težavah doma, v šoli, košarkarskem klubu, probleme z drogami, policijo in mnogimi drugimi. Eden od primerov: ko ima Marko probleme z angleščino, mu oče Radovan odvrne, da ta jezik ne more biti ne vem kako težak, če ga govorijo vsi tisti črnici v Ameriki. Po nekem pretepu, ko s prijateljem spravita v komo voznika avtobusa, ker je klical policijo, ko sta razgrajala na avtobusu, je prisiljen zapustiti Ljubljano in se uvesti na vlak za Bosno. Zaključni se z mislijo: Dobro je biti čefur v Sloveniji, če pa si Janez v Bosni, je pa jeba.

Marko Nakrič

S POVŠETOVE

████████████████████

████████████████████

████████████████████

████████████████████

6. 12. 2008

Miklavž je mimo, čeprav ga nikoli nisem posebej porajtal. Včasih sem se ga za izgovor napil, češ, saj je Miklavž in mi ni ničesar prinesel (jaz pa na drevo in vse igrače s sabo). Situacija v sobi mi kar ugaja. Nisem zaspan, poslušam Stanetovo cmokanje, spremljam negodovanja Urbana, ki se pritožuje zaradi pogostega obiska WC-ja, pokvarjenega mehurja in vsega drugega, kar je s tem povezano. Sam poslušam radio na TV in vreme, za katerega me boli kurac, kakšno je, se smejim napovedovalcu jutranjega programa, ki napoveduje šport v soboto (halo, ob 5h) in še nekaterim nesrečnim oziroma posrečenim izjavam ... Moram malo zaspiti, upam, da bo uspelo.

7. 12. 2008

Zadremal sem za dve uri. Ogledam si film na DVD-ju, pravljica z izrednimi vizualnimi efekti z malo spremenjenim, ampak srečnim koncem. Zajtrk kot ponavadi zelo skromen, spijem kavo in na TV gledam oddajo Polnočni klub. Družbena odgovornost podjetij – sliši se malo preveč strokovno, ampak se v njihovem leporečju in svojem pomanjkanju znanja strokovnih besed kar dobro znajdem. Sledi Tednik. Brez besed. To oddajo se resnično spleča ogledat ... Rad bi bil zopet tako sproščen, z veliko energije – seveda v mejah normale – in se ponovno imel rajši, da bi premagoval svoje težave in s tem pomagal premagovati težave drugih. Čutim, da se imam zopet vedno rajši. Sam sebi bom ostal zvest (z manjšimi spremembami).

17. 12. 2008

Včasih se zgodi premalo, včasih preveč, da bi kaj napisal, nekako ne najdem pravega trenutka, prave vzpodbude ali se mi preprosto ne da. Preselili so me iz bolniške sobe zaradi prepira in pretepa 24-letnega in skoraj 60-letnega cimra. Prvi je bil pod vplivom tablet in se ni strinjal s 60-letnikom, ki mu je jebal mater po kmečko, ter mu po dolgem mahanju v prazno razbil arkado. Starejšega so preselili na odprti oddelek, nadstropje višje, krivec pa je ostal v isti sobi. Seveda sem najbolj najebal jaz, ki nisem bil nič kriv in so me preselili v drugo sobo, ker se je tista soba kar naenkrat iz bolniške sobe zaradi prenatrpanosti spremenila v sobo za osamitev. Veliko je takih nepravilnosti, o katerih drugič. Na srečo sem prišel v sobo s sostanovalci, s katerimi sem se takoj razumel, ker so imeli težko in podobno preteklost. Slišal sem kar nekaj pretresljivih zgodb, v katere sem večinoma verjel. Kaj dobiš, če križáš Erjavca in želvo? Odgovor: Patrio. Volja se mi je ponovno vrnila, ampak že prvo noč oddaljila, saj sem začel grozno smrčat, kar se mi prej ni dogajalo – razen pred zaporom, zaradi alkohola in psihičnega pritiska ... Zelo sem se trudil, da ugodim predvsem enemu – samo njega je motilo, kaj pa je bil pravi razlog, verjetno ne bom izvedel nikoli. Že ob tako pomanjkljivem spanju sem še manj spal. Kljub temu, da smo se dobro razumeli, sem po približno petih dneh odšel v drugo sobo, zaradi česar sem se počutil še slabše, ampak jim nisem zameril in se po kratkem pogovoru z načelnikom, ki je po ovinkih skušal razložiti smisel selitve – smrčanje – sprijaznil. Neverjetno, česa se človek domisli, spomni, ko ima dovolj časa za razmišljanje. Konec.

Andro

024
KRALJI
ULICE

Od nekdanj te gledam
in te opazujem.

Kje si?
Kdo si?
Od kod si?

Mi šepeta
in mi prizna
v objemu miru
noči.

Potem pa te spet ni.
Odletiš.

Odšel si izpred vrat
brez copat,
bos,
v tih objem nočnega miru.

Iva Tisa

foto: Matilda M. Dobro

foto: Boštjan Cvetič

Gogijeva kolumna:

POLNOZRNATI SPOMINI, 2. DEL

Oba s kolegom so torej dostavili v bolnišnico. Meni so šuštersko zašili arkado in mi slikali čeljust. Hoteli so mi jo namreč klemat. E, pa ne! To fejest boli. Pogledal sem slike svoje cenjene glavudrije in opazil, da čeljust ni premaknjena. Torej klemanje ni potrebno in zato se lepo odločim, da ga pičnem domov. Veste, klemanje po nepotrebnem boli, isto bi dejal za zapor. Kakorkoli že, prispel sem samo do izhoda urgence. Pričakali sta me dve kareti polni napihnenih policajev. Odpeljali so me na policijsko postajo. Zasliševali so me in takrat sem dobesedno eksplodiral. Udaril sem po mizi ter jim pojasnil, da po tako hudi prometni nesreči potrebujem počitek. Milijonkrat sem jim povedal, za kaj je šlo, pa še bi me jebali. E, boga mi, to pa ne! Odprl sem zadnjo karto v tej igri. Dal sem jim na izbiro – ali me zaprejo ali pa me spustijo domov. Hočem se naspat, in to ne glede kje! Spustili so me domov, zato ker ob tako zgodnji jutranji uri niso našli ruskega prevajalca. Na ta adut sem tudi igral in zmagal. Zamislite si, drage bralke in bralci, da imate doma ogromno količino prepovedane robe in za povrh pa sledi še sadna kupa polna arestantskih obrazov in zaporniških paznikov. Ne, absolutno sem bil premlad za robijanje za zločin, ki ga nisem zagrešil. Veste, težko je dokazat

resnico, če vsi dokazi kažejo proti tebi. Oborožen rop je v resnici zgledal kot oborožen rop, saj sta ruska kolega videla, kar sta videla. Vzel sem mu sto evrov pod grožnjo pištole. A vzel sem mu svojih sto evrov. Ob preiskavi žepov na policijski postaji sem imel pri sebi 1 500 evrov in 40 bianco čekov. Za informacijo vam povem, da je en ček imel plačilno kritje 50 evrov. Skratka, pri sebi sem imel toliko denarja, da bi lahko odkupil vse tri ruske žgoljavke. No, da nadaljujem z rdečo nitjo te zgodbe ...

Po odhodu iz Policije Maribor sem odšel direktno domov. Spremstvo civilnih policajev sem imel vse do vhodnih vrat. Nisem se oziral na njih, saj sem to pričakoval. Napet sem bil kot strune na kitari. Doma sem se umil in preoblekel, vzel nekaj nujnih stvari in jim pri enem izmed zasilnih izhodov pobegnili. Brez nezaželenega spremstva sem odkorakal do prijatelja, ki me je nato skrival teden dni. Toliko sem namreč potreboval, da sem očistil stanovanje in opravil par neizbežno nujnih stvari. Mojega kolega so medtem premestili iz bolnice v zapor. Tu se seveda pojavi problem številka dve. Imel sem na izbiro: ali pobegnem in žrtvujem kolega, da ga zaprejo, ali pa se predam. Če se predam, je vsekakor možnost, da nama dovolijo, da se braniva s svobode. Torej izbral sem varianto številka dve in se z izdajo Večera, kjer sem mimogrede kraljeval na zadnji strani kot pobegli ropar, prijavil na policijski postaji. Verjemite mi, da so plavi angeli bili tako šokirani, da me niti vklenili niso.

No, da ne zavlačujem in nadaljujem. Po 22-dnevnem priporu so naju izpustili na svobodo. Braniva se lahko od zunaj. Pa ja! En teden sem se pripravljaj na preiskovalni zapor, a ne zaradi tega, da bi v njem ostal tam približno 15 let svoje mladosti. E, ne! Takšnih slik ne maram. Iz svojega mozaika sem izvlekel sestavljanko številka tri. Igral sem na blef. Vedel sem, da se Rusi ne bodo pojavili, saj so takoj po prvih izjavah zapustili Slovenijo. Drago sodstvo, naj vam nekaj pojasnim. Mafija ne rešuje

zadev na sodiščih. Po dvaindvajsetih dnevih preiskave so naju izpustili na prostost. Tistega dne so me zjutraj odpeljali k preiskovalnemu sodniku! Tam sem zopet eksplodiral in udaril po sodnikovi mizi. Objasnil sem mu, da imam zunaj veliko odprtih poslov in da mi jih z zaprtjem onemogočajo. Rekel sem, da me protipravno zadržujejo, kar je po Zakoniku bilo vsekakor res. Zagrozil sem mu s tožbo, če zaradi njih poslovno propadem. Vprašal sem ga, če mogoče frajer misli, da bom v preiskovalnem zaporu ostal do penzije ali bo prej omogočil soočenje z rusko delegacijo. Isti dan so naju izpustili iz mariborskega Sing-Singa. Braniva se lahko s svobode! Že drugič bom rekel – pa ja! Vedela sva, da naju bodo zaprli, zato sva se po kratkem posvetu izven sivih zidov odločila, da bova pobegnili. To sva tudi storila. Jaz v Avstrijo, ti v HVO, kjer so te na mojo veliko žalost tudi ubili.

Tale kolumna je iz srca posvečena mojemu kolegu in zelo dobremu prijatelju Bojanu Ljubši. Boga ti, takšen, kot si ti, ne, takšnih več ne delajo. Na žalost so te ubili zaradi usode. Težko mi je pri srcu, ko tako pomislim na drobiž, zaradi katerega si se preselil na oni svet. Leta 2003 sem opral najino ime in sedaj menda vedo, da ni bilo govora o oboroženem ropu.

Slava ti in boga ti, čuvaj mi mesto, kajti tudi jaz pridem enega lepega dne pogledat, kako je tam na oni strani verjetnega. Slabše kot tu že ne more biti. Zopet sem dobil pameten napad svojih visokotlačnih sivih celic, zato bo bolje, da za danes zaključim in počakam do naslednje številke. Pa-pa do naslednjič.

Goran Šrok - Gogi

P. S. Ne morem pač iz svoje kože in enostavno moram še izstrelit eno zaključno modrost. Kar se je zgodilo, se pač ponoviti ne sme, pa naj se še tako trudimo, popraviti se ne da. Jebeš ga! Čauči!

ZAMISLITE SI, DRAGE BRALKE IN BRALCI, DA IMATE DOMA OGROMNO KOLIČINO PREPOVEDANE ROBE IN ZA POVRH PA SLEDI ŠE SADNA KUPA POLNA ARESTANTSKIH OBRAZOV IN ZAPORNIŠKIH PAZNIKOV.

ZGODBA BODOČEGA PRVAKA V BOKSU

X. del

Pozdravljam vse bralce in bralke Kraljev in se opravičujem, ker kar nekaj časa nisem opisoval svoje resnične zgodbe. Bil sem namreč član resničnostnega šova Kmetija 2. Na kratko bi vam rad opisal tudi to zgodbo in občutke okoli nje ... A to bom storil kdaj drugič, sedaj pa kar nadaljujem, kjer sem zaključil lani junija.

Razmišljal pa sem, zakaj imam tak strah pred kamero. Je to strah pred avtoriteto ali privzgojen strah? Analiziral sem vse dotedanje kontakte s kamero in prišel do zanimivega zaključka. Ko sem bil aretiran v Rusiji, so FSB-delavci (Federalna služba bezopasnosti ali nekakšen ruski FBI) obvestili tri televizijske ekipe, ki so bile na »licu mesta«, se pravi, navzoče pri aretaciji na domu moje punce Anje. Ko so FSB-specialci čez okna vdrli v stanovanje, so ustrelili mojega psa Maxa in me po dobrem letu zasledovanja končno ujeli na delu. Po razburljivih dogodkih, ki so se vrstili skozi ves dan, sem zdaj ležal na trebuhu v dnevni sobi z zaprtimi očmi, razširjenimi nogami in rokami. Napeto sem poslušal, kaj se dogaja po stanovanju. Vsi so šepetali. Čutil sem, da prihaja v sobo vedno več ljudi. Ni me bilo več strah, začutil sem olajšanje. Kar naenkrat močna brca z nogo v rebra in ukaz: »Vstavaj!« Močne roke so me kot perešček dvignile in postavile na noge. Nekaj trenutkov nisem nič videl od sojev reflektorjev, ki so se prižgali, nakar sem ugledal več kamer, ki so gledale direkt vame. Naenkrat sem se skoraj poscal od strahu, ko je pred mene z grozečim pogledom stopil operativni sodelavec FSB in zagrmel: »Govori!« Kako sekundo sem totalno zmeden gledal v njegove nabrekle čelne žile in se čudil, zakaj ne počijo. Približal se mi je skoraj do ušesa in tiho rekel: »Govori.« Komaj sem izdaval: »Što?«

»Vse, Bogota, Pariz, Ljubljana, Moskva, kaj si prinesel, kako, vse.«

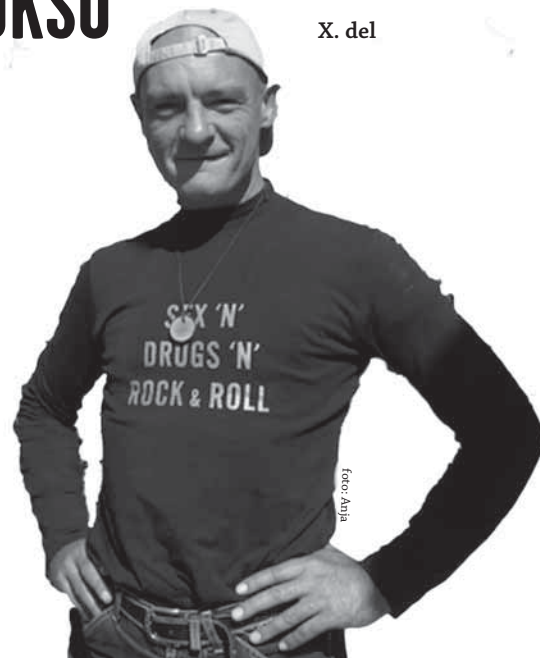
Naenkrat nisem mogel razmišljati o ničemer. Dihal mi je direkt v faco. Smrdel je po česnu. »No,« je še enkrat zavpil.

»Hočem advokata,« sem neprepričljivo zjecljal in ga pogledal v oči. Malce je spustil glavo – kot boksar, ki hoče udariti, z levo roko je dal znak kameram, naj jih ugasnejo, malo počakal,

potem pa stisnil pest desne roke. Če ga ne bi ustavil starejši gospod, ki je bil v ozadju, bi dobil še eno bombo v trebuh. Pogledala sta se in stari je na kratko odkimal. Vedel sem, da je vrag šalo odnesel in mu rekel, da bom govoril.

»Harašo, Vidmar, davaj,« je zdaj popolnoma prijazno in mehko dejal. Spet luči, brnenje kamer in stres, ki se mi je pojavil v pleksusu. V grobih črtah sem opisal pot in tehniko, ki sem jo uporabljal na tej poti, in ko so ugasnili kamere, mi je močno odleglo. Na nek način sem bil vesel, da je te cele gonje konec. Konec zadevanja, bežanja, skrivanja, laganja in naenkrat sem začutil hvaležnost do teh ljudi, ki so porabili veliko časa, denarja in čustev, da so me končno ustavili pri tem mojem brezglavem teku po Zemlji. Moram povedati še, da sva s FSB-operativcem, ki me je aretiral, imela še nekaj priložnosti za globlje spoznavanje v kasnejši fazi zasliševanja. Mogoče je ta dogodek vplival na moj strah pred kamero.

Boro

026
KRALJI
ULICE

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:

Naslov in poštna številka:

Telefonska številka:

Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:

Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljulice@gmail.com.

PISMA BRALCEV

SPOŠTOVANI MARKO PAVLIN, SODELAVEC LISTA KRALJI ULICE,

svoje pismo vam na uredništvo pošiljam zato, ker vašega naslova nimam. Tudi ne telefonske številke. Kot ste sporočili na odzivniku, sem pogledal v decembrsko številko lista Kralji ulice in vas seveda takoj našel. Kralje ulice najprej vedno preletim, potem pa preberem prispevke, ki me pritegnejo. To so predvsem življenjske usode ljudi in opisi življenja na poseben, drugačen način. Člankov, ki jih napišejo sodelavci, ki ne pripadajo vašim vrstam, ne berem. Nekako ne sodijo zraven. Tudi sam bi lahko fantaziral in si predstavljal, kako je biti pozimi na ulici, to doživeti in izkusiti pa je nekaj čisto drugega. Takrat se vsa romantika neha, navidezna in prava. Vsem pri listu želim vse najlepše in veliko zadovoljstva pri delu.

Zvesti naročnik Janez J. Švajncner

POZDRAVLJENI!

Oglašam se, da z vami podelim svoje mnenje. To mnenje pa se nanaša na razmišljanje Špele Razpotnik v uvodniku. Zakaj »Ljudje z napako«? Zato, ker drvimo in hlastamo, in smo morebiti nevoščljivi našim Kraljem, ker imajo »čas« posedati in se pogovarjati? Ker čakajo na odziv mimoidočega, na prijazen pogled in resnično zanimanje za njegovo počutje? Sto in stokrat sem bila deležna posmehovanja, ker tem ljudem podelim iskren stisk roke in ker me resnično zanima, kaj razmišlja. Sto in stokrat sem bila deležna posmehovanja, ker sem jim v roko stisnila kakšen takrat še tolar, zdaj pa evro. In veste, kaj mi ti posmehovalci pravijo? Pusti ji pri miru, oni imajo dovolj denarja. In potlej se borim in povem, da sploh ni problem v denarju. Kralji ulice iščejo bližino, iščejo potrditev dostojanstva, iščejo toplino in sprejetost. Ne evra. Iščejo to, kar iščemo (iščejo) vsi Zemljani. To, da so sprejeti. Vsak človek na tem svetu si želi biti sprejet. Kjerkoli in kadarkoli.

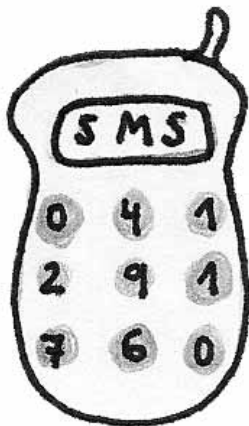
Kadar grem v Ljubljano, se mi zdi ulica prazna, če jih ne srečam. Ker ti ljudje so. So nam pa tudi ogledalo, da bi ne pozabili, da se z denarjem ne da kupiti vsega. Ker odkrito iščejo pozornost in toplino. Vsi tisti, ki iščejo toplino in sprejetost v mrzlem svetu kapitalizma, pa to storijo za zaprtimi vrati, kajti nihče ne sme vedeti, da je tak človek osamljen, potreben bližine, topline. No, glede nakupovalnih svetlišč pa samo tole ... Zgradili so jih ljudje, ki so za majhno plačo garali od jutra do večera, v njih prodajajo ljudje, ki si svojo plačo krvavo prislužijo, in izdelki, ki so v teh trgovinah, so plod trdega dela ljudi, ki s plačo težko preživijo mesec. Vemo pa, kdo potem od tega trdega dela pobere dobiček. Zato: spoštujemo delo in trud, ki sta vložena v teh nakupovalnih svetiliščih, ne malikujemo pa tistega, ki se ne sprašuje, ali ljudje garajo ali ne. Lepo vas pozdravljam,

Mojca Gašparut

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRAŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

20. 4. >> Res krasno tole vaše branje! Pa super vaši športni, filmski in gledališki kralji! Z nestrpnostjo pričakujem naslednje številke!
Babi Berta

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

Berači na cesti na Rožnik. Včeraj popoldne je bilo na cesti na Rožnik in na potih na Rožnik vse polno beračev in beračic, ki so na ves glas vpili in tožili svoje nadloge. Naj bi pristojna oblastva skrbele vendar za to, da bi ob ne deljah po tej cesti in po teh potih patrolirali orožniki, da ne bode na poti na Rožnik toliko beračev, kakor na kaki božji poti.

Slovenski narod, 4. 5. 1903.

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Narava umiranja več(nost)nih svetov,
Maja Sever
KJE: Peterokotni stolp, Ljubljanski grad,
Ljubljana
KDAJ: 1. 5.–30. 5.

KAJ: Živel strip 09
KJE: KUD France Prešeren, Karunova 14,
Ljubljana
KDAJ: do 11. 5.

KAJ: Postojnska jama pred 100 leti
KJE: Galerija »S«, Ljubljanski grad,
Ljubljana
KDAJ: do 31. 5.

Film, glasba

KAJ: Zoom Finland (filmska akcija 15
kratkih filmov)
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto,
Ljubljana
KDAJ: 5. 5. od 15h do 20h

KAJ: Funky morning in pohod na Rožnik
(Majske igre 2009 – pohod, koncert, žur)
KJE: Študentski domovi v Rožni dolini,
Ljubljana
KDAJ: 12. 5. ob 18h

KAJ: Avtomobili (Majske igre 2009 –
koncert)
KJE: Študentski domovi v Rožni dolini,
Ljubljana
KDAJ: 4. 5. ob 18h

KAJ: Veliki Open air koncert Festivala
pomladi 09
KJE: Atrij SEM (Slovenski etnografski
muzej), Metelkova 2, Ljubljana
KDAJ: 8. 5. od 17h do 1h

Razno

KAJ: 1. Mednarodni trienale keramike
Unicum 09
KJE: Kazamati, Ljubljanski grad, Ljubljana
KDAJ: 16. 5. ob 10h (do 12. 7.)

KAJ: Večeri z evropskimi pisatelji – Claire
Keegan
KJE: Klub CD, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: 18. 5. ob 19h

KAJ: PUM – Če si odštekan, se pridi
vštekati (za mlade med 15. in 25. letom, ki
so zapustili redno šolanje)
KJE: Zavod Bob, Komenskega 9, Ljubljana
KDAJ: do 31. 7.

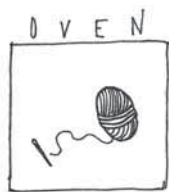
KAJ: Večer LUD-e literature (Pesmi v maju:
Katja Perat, Aleš Mustar, Tomaž Šalamun)
KJE: Klub Gromka, Metelkova mesto,
Ljubljana
KDAJ: 19. 5. ob 21.30

KAJ: Sen/za televizijo – multimedijski
projekt, inštalacija Mihe Vipotnika
KJE: Galerija Jakopič, Slovenska cesta 9,
Ljubljana
KDAJ: 4. 5. ob 18.30

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkič

Zaradi neke novice
boste nekoliko
vznemirjeni, vendar
se lahko potolažite
z dejstvom, da bo to
trajalo samo nekaj
časa. Sicer pa vas bo
razveselilo spoznanje
z neko zelo simpati-
čno osebo, s katero
boste doživeli lep in
romantičen konec
tedna.

Tudi vam se kljub
recesiji obetajo lepši
časi – predvsem v
ljubezni in tudi pri
denarju. Kmalu boste
porivali pred seboj
otroški voziček, v
katerem bo sedel lep
fantiček.

Spoznali boste osebo,
ki vam na začetku
ne bo všeč, vendar
se bo kasneje to
poznanstvo okrepilo.
Od nekod lahko
pričakujete manjšo
vsoto denarja, ki pa
ne bo ostala dolgo
časa v vaši denarnici.

Rojeni v tem
znamenju lahko
pričakujete nenaden
obisk osebe, ki vam je
zelo pri srcu. Skupaj
bosta preživela
lepe trenutke in se
predala ljubezenskim
užitkom. Priporočam,
da odpotujeta skupaj
na počitnice.

Za vas leve obstaja
dejstvo, da ste
nagnjeni k hitri jezi.
Vendar se kljub temu
morate umiriti in
popiti hladno pivo
za živce. Zaradi
prijetnega spoznanja
bo tudi vas obšla
recesija.

Spoznali boste osebo,
ki vam bo postala
zelo všeč, kasneje
bo sledila poroka.
Okolica vam bo
nekoliko nevoščljiva
zaradi uspehov,
vendar se ne menite
za to.

OGLASNA DESKA

Iščem sponzorja za izdajo knjige.
Telefon: 051 881 090,
Gogi

Potrebujem stanovanjsko opremo (kuhinja, posteljo, omare, TV, luči ...). Sem iz Ljubljane. Vsi, ki bi se radi česa od naštetega znebili, me, prosim, pokličite na telefonsko številko: 031 280 701. Karmen

Bralce in bralke oziroma vaše prijatelje naprošam, če bi mi kdo lahko podaril klavirsko harmoniko, ker mi ulična glasba trenutno predstavlja glavni vir preživetja. Obrnite se na uredništvo časopisa ali na telefon 059 022 503. Marko G.

Društvo Kralji ulice potrebuje za svoj dnevni center navadne lesené ali kovinske stole brez podloženega sedala. Hvala vsem, ki nam boste olajšali sedenje! Uredništvo in dnevni center, 059 022 503

Pri tipkanju prispevkov nam je prejšnji mesec zelo pomagal Rajko, ki mu zato podeljujemo častni naziv Najboljšega pretipkovalca meseca aprila. Iskrene čestitke!

Trenutno sem na cesti, nujno pa bi potreboval GSM-aparat zaradi kontakta pri iskanju službe. Prijaznega donatorja prosim, če lahko kontaktira uredništvo (059 022 503) ali mi pusti aparat v dnevnem centru Kraljev ulice na Poljanski 14. Mišo

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo zelo dobrodošla! Hvala!

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Poljanski 14 zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju, namesto da jih mečete v smeti. Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice.

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storite z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzip št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, naslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nanj napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice – pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvala!

OPRAVIČUJEMO SE NIKU KNEZU, AVTORJU STRIPA NA ZADNJI STRANI PREJŠNJE ŠTEVILKE, KER NAM JE ZAGODEL TISKARSKI ŠKRAT IN SMO STRIP OBJAVILI BREZ ZADNJE VRSTICE BESEDILA. OBJAVLJAMO GA ŠE ENKRAT – TOKRAT V CELOTI.

UTRIP??

ENI SE BORJO ZA KRATKE EGZISTENCE
ZNAJE.....

NEKO SE BORI ZA
MLADE

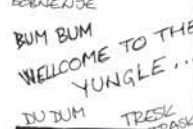
DA SE NJEMU KAJ
V BOP PADE

ZURANJE GRENJE

PREGLASI GUNSKROSES
BORNENJE

KRALJI ULICE SO
BREČNI

KER BODO OSTALI VEČNI

ENI GONORJO, DA BO NA ZEMLJO PADEL VELIK KOMET !!!

MEI SE RA ZDI, DA SHO KOMET ZAČELI SVET!!

[END]

TEHTNICA

ŠKORPIJON

STRELEC

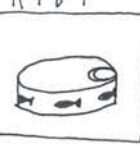
KOZOROG

VODNAR

RIBI

Ljudem, ki so rojeni v znamenju tehtnice – predvsem v prvi dekadi, se kljub recesiji obetajo boljši časi. Predvsem na finančnem področju. A tudi v ljubezni vas čakajo presenečenja.

Nekoliko ste postali nestrpni do bližnje okolice, toda paziti se morate posledic, ki bodo prišle za vašimi dejanji. Te težave bodo odpravljene, ko se boste poboljšali.

Za vas zvezde kažejo, da se boste srečali z osebo, ki je niste videli že dolgo časa, vendar vam je še sedaj zelo zelo ljuba. Morda pa se že kaže nova ljubezenska avantura.

Že dolgo časa ste čakali na to lepo priložnost, da se vam popravijo vse krivice, ki so vam bile storjene v preteklosti. Končno si boste uredili življenje po svoji meri!

Vi vodnarji boste za vsako stvar, ki se bo dogajala okoli vas, radovedni, kot ste bili do zdaj. Ta radovednost bo vas pripeljala do lepega odkritja v ljubezni.

Vi, ki ste rojeni v znamenju rib, se nahajate v situaciji, ko ne veste, kako bi se odločili za pomembno zadevo. Priporočam vam, da dobro premislite in storite pravi korak!

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

Blondinka je imela dovolj žvižganja za seboj (ker je bila dobro raščena, lepe postave, obraza ...), zato se je pobarvala na črno. Nekega dne je trimčkala po vaški cesti. Nihče je ni vznemirjal, ker je bila »črna«. Pa zagleda na travniku veliko ovac in starejšega pastirja. Vsa razposajena zaradi osvoboditve pred predsodki do blondink vpraša starejšega pastirja:

»Ata, če uganem, koliko ovac imate, mi podarite eno?«

»Ja, gospodična, prav gotovo!« se hudomušno nasmeje ata.

Punca nekaj časa gleda ovce in reče: »93!«

Ata pa: »Prav imate, kar izberite eno in jo pripeljite sem,« reče ves srečen.

Punca izbere eno ovco in jo pripelje, ata pa se zasmeji:

»Gospodična, a ste vi morda pobarvana blondinka?«

»Ja, kako veste?«

»To je namreč moj pes!«

Kralj O'Tone Prvi

V restavraciji obedujeta gosta.

Eden je pečeno ribo, drugi pa svinjsko pečenko.

Čez nekaj časa prvi pokliče natakarja:

»Prinesite mi pol litra vina. Riba hoče plavati.«

Drugi gost pa reče: »Tudi meni prinesite pol litra vina.

Svinja hoče piti.«

Zmajček

POZOR — NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Nagrajenci pravilno rešene aprilske križanke oziroma sudoka so **Mitja Kovačec** iz Cerkvenjaka, **Stojan Novak** iz Ljubljane, **Aleksander Potočnik** iz Divače, **Lojze Šinko** iz Ljubljane ter **Marko Vivod** iz Maribora. Iskrene čestitke!

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) načrt, oris,
- (2) izbruh vulkana,
- (3) reka v Angliji, ki je tudi mesto, v katerem se je rodil največji dramatik William Shakespeare,
- (4) naslov romana, ki ga je napisal francoski pisatelj Emile Zola.

	1	2	3	4
1				
2				
3				
4				

KRAVJEK DNÉVA III

(kravjek tudi kravjak -a m (a) goveja pésem, zlasti pésem o kravi: napisati kravjek)

Pomovzu sm kravo,
je dala kakav,
sm vrgu jo Vsavo,
kjedava premau.

Kobrowsky

AFORIZEM

- Kaj misli zen s
ploskom ene roke?
- Ne misli.

Jure Kunaver

4	1			9		3		
2		7			4		9	
	5	3	7	8				
			3		6		1	
		1				9		
	7		9		8			
				7	9	8	2	
	9		8			5		1
		8		2			3	9

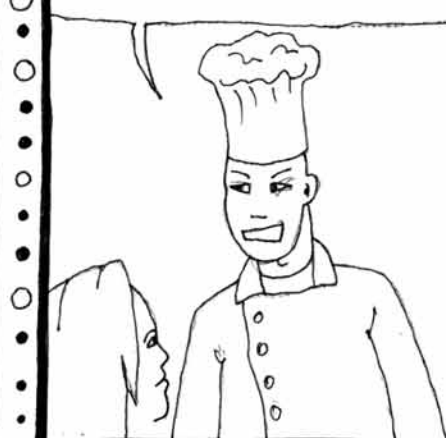
PARADOX

RESNIČNA ZGODBA

DEJ MI NEKI TRAVE ZA KADIT, SEJ VEM DA IMAŠ!

NE KER SI MLADOLETNA IN SPOŠTUJEM TVOJEGA OČETA, KI MI JE DAL SLUŽBO IN TO SOBO,...

DEJ NO! SEJ NOBEN NE BO VEDEL?!!

NEDAJ TI ROBO NITI ZA PROBO!!

POZNEJE .. OČI, TA NAŠ KUHAR MI JE PONUJAL DROGO IN SE OBNAŠAL DO MENE GROBO....

JUTRO....

NIK

GOSPODAR GA ZAGRABI ZA VRAT.....

VRŽE GA PO STOPNICAH, SOLZE NA LICAH.....

POJAVI SE KRI NA GLAVI, AMPAK NI ZARAD TEGA V TEŽAVI, LE NE VE, KAM SE NAJ ZDAJ ODPRAMI?

PRISTAL JE NA CESTI, S STEKLENICO V ROKI DESNI!

NI KONCA....

MELITA IN ELVIS

Skozi vse najhujše preizkušnje in težave nama je pomagala najina ljubezen. Se sliši zlizano? Kar naj se. Je pa vsekakor resnično. Rada se imava. Imate tudi vi koga radi?

